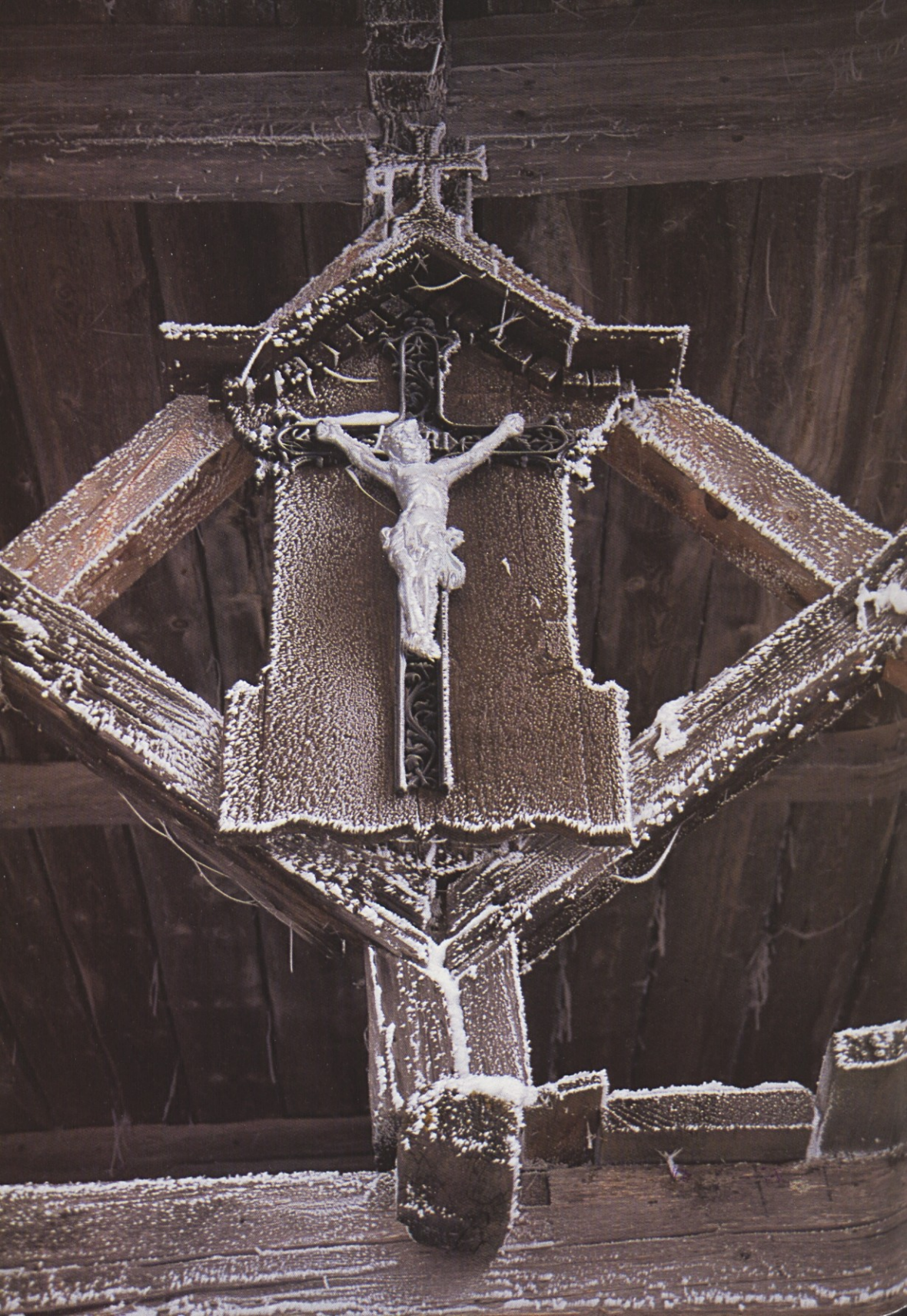

NAŠA LUČ

februar 2002, letnik 51, številka 2

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

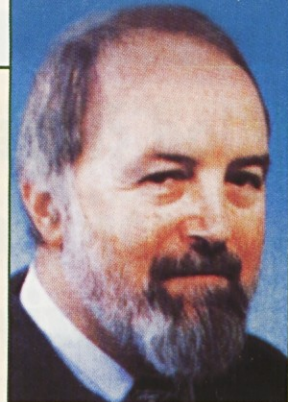

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Mlad človek vedno rad sprejema nove izzive.	2
Cerkev je vesoljni zakrament odrešenja	6
Smeh je zastoj	7
Svečnica in sveče	8
Duh veje, kjer hoče	9
Splošni misijonski sklad	10
Škofovo pismo	11
Prisluhnimo domovini	12
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Slovenci po svetu	35
Poštar Vinko	37
Lučkin kotichek	41
Malo za šalo	42

436676

Mesec februar je zaznamovan z bogato kulturno dediščino slovenstva in mnoge prireditve ob prazniku slovenske kulture nudijo soočenje z lastno kulturno osveščenostjo. Za Prešernov dan si v mnogih skupnostih Slovencev po svetu podobno kot doma pripravimo slovesno praznovanje ali vsaj spoštljiv spomin na naše velike ljudi in njihov prispevek v kulturno zakladnico našega naroda.

Spomini na ustvarjalce lepih umetnosti v besedi in dejanjih pa seveda ne more biti vse, kar nam je potrebno za zdravo razumevanje praznika kulture. Treba je tudi kulturno delovati, živeti. Zato je ustvarjalnost in plemenita dejavnost za vsakega človeka nekaj nujnega. Na tujem še posebej. Nihče ne more biti zadovoljen v sebi, če ne začne sam živeti in delati kulturno.

Kultura ni le ustvarjalno ali poustvarjalno delo v umetnosti. Prej kot to je kultura razpoznavna na duhovnem področju človekovega mišljenja in čutenja. Tu se najprej zaznava duhovno stanje v človeku, vsak sam se kaže v svojem življenju kot bolj ali manj kulturnen ali nekulturnen človek. Kulturno mišljenje in ravnanje se najprej opazi v odnosih med ljudmi.

Ob narodnem kulturnem dnevu se nam postavlja za posameznika in za skupnosti pomembno vprašanje o naši slovenski izseljenski kulturni zavesti. Ali znamo med seboj slovensko kulturno živeti? Na kakšnem kulturnem nivoju so odnosi med nami, rojaki na tujem? Kdo je v tem smislu kulturno dejaven razsvetljevalec in buditelj, ki zagovarja in kaže pravo smer naprej?

Svojo vlogo v tem imajo posamezni ljudje, ima jo pa tudi vsaka skupnost. V skupini, kjer se ljudje med seboj povežemo, lahko nastaja zdrav, kulturni odnos do drugih posameznikov in skupin ali pa ne. Kaj je zdrav odnos? Pred očmi je treba imeti celoto. Določena dejavnost, ki si jo je skupina izbrala za svojo osrednjo nalogo, je lahko na spodobni kulturni ravni, medtem ko se na drugem področju ista skupina obnaša brezbrizno in nekulturno. V izseljenstvu je še posebej treba videti, kako zelo škoduje celotnemu slovenskemu kulturnemu življenju brezbriznost in zapiranje v ozke kroge lastne samozadostnosti. Vse to je pomanjkanje široke kulturne zavesti.

Široka kulturna zavest postavlja prioritete. Sprašuje, kakšno pozornost namenjamo slovenskim dogodkom v skupnostih v bližnjem okolju. Čemu dajemo prednost, ko pozabljemo svoj čas in moči. Zahteva pravičnost, resnicoljubnost, duhovnost, ... skratka kvaliteto. Poslušaj, kako govorimo drug o drugem in kakšno vzdušje gojimo do drugih skupnosti v istem kraju. Zahteva srce in predanost bogati vsebini slovenske duhovnosti in se ne zadovolji z lahkotnim zunanjim bliščem.

Iz navidezne ali okrnjene kulturne zavesti slovenstvo na tujem ne more dolgo obstati. Odgovornost odgovornih v organiziranih skupnostih je zelo velika.

Janez Pucelej

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Krizna gora
Druga str. ovitka: P. Pokorn: Znamenje
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Vrhribih
Četrta str. ovitka: A. Veber: Skaručna, sv. Lucija

Mlad človek vedno rad sprejema nove izzive

Lazarist Pavle Novak je ravnatelj študentskega doma sv. Vincencija v Ljubljani, Slovenec, rojen v Argentini. Kot duhovnik je tri leta deloval na slovenski župniji Marije Brezmadežne v Torontu v Kanadi, v Sloveniji pa se posveča delu z mladimi dijaki in študenti. Skupaj z njim bomo prehodili pot iz Argentine v domovino.

Za začetek najinega pogovora bi vas prosil za kratko predstavitev.

Rodil sem se 19. maja 1960 v Buenos Airesu, glavnem mestu Argentine, slovenskim staršem. Imam še dva brata in dve sestri, torej nas je pet otrok, jaz sem tretji po vrsti. Trenutno živijo v Argentini vsi razen mene. Obe sestri in en brat so poročeni, njihovi otroci, moji nečaki, tudi zelo lepo govorijo slovensko.

Predvidevam, da ste doma govorili slovensko.

Seveda, doma smo vedno govorili slovensko. Ko sem začel obiskovati predšolski pouk, nisem kaj dosti znal špansko, le nekaj besed, kar pa ni oviralo sporazumevanja z rokami. Malo se še spomnim, da sem se počutil prav važnega, ker so me vsi imeli za nekaj posebnega. Niso me namreč razumeli, vendar je to trajalo zelo malo časa.

Vsi smo hodili v katoliško župnijsko šolo, ki je bila zelo blizu našega doma, komaj 50 metrov stran. Zgrajena je bila na pobudo Slovencev, ki so živeli precej strnjeno v našem okraju. Tudi župnijska cerkev je bila zgrajena po načrtih slovenskega arhitekta s slovenskimi graditelji. Torej je kar nekako slovenska cerkev, čeprav je to argentinska župnija. Vsekakor pa je še danes tesno povezana s slovenskimi družinami, ki tam živijo. Moji nečaki hodijo v isto šolo.

Poleg redne argentinske šole smo ob sobotah hodili še v slovensko šolo. Slovenska skupnost v Argentini je zgradila več slovenskih domov v predmestju Buenos Airesa in mi smo hodili v Slomškov dom, oddaljen kakšne tri kilometre od naše hiše. Kar težko nam je bilo iti v šolo ob sobotah, ker smo se počutili prikrajšane za sobotni dopust, ki so ga bili deležni drugi vrstniki argentinske šole.

Priimek Novak je v Sloveniji eden izmed najbolj razširjenih. Od kje izvira vaš rod?

Oče je doma iz Kompolj v župniji Videm-Dobrepolje na Dolenjskem, mama pa z Iga pri Ljubljani.

Kako se je v vas izoblikovala podoba domovine vaših staršev?

Spomnim se, ko se je oče prvič vrnil z obiska v Sloveniji leta 1967, s kakšnim zanimanjem smo gledali diapozitive, ki jih je posnel, in s kakšnim navdušenjem je pripovedoval o raznih krajih, ki jih je takrat obiskal. Vsi smo si želeli nekoč priti v Slovenijo, da bi še sami odkrivali izredno lepe kraje, ki jih ima. Tudi v slovenski šoli smo se učili in pripravljali predavanja o raznih slovenskih pokrajinah. Imeli smo zelo idealizirano podobo o Sloveniji in zelo smo si jo želeli obiskati.

Ali se je ta podoba z leti kaj spreminjala oziroma kakšni so bili vaši vtisi, ko ste prvič stopili na slovenska tla?

Vtisi ob prihodu so bili enkratni. Težko je opisati presenečenje in navdušenje ob ugotovitvi, da je vse tisto, kar so nam starši in učitelji pripovedovali o lepotah Slovenije, resnično, morda še bolj, kot sem si sam predstavljal. Le velik strah sem imel, kaj se bo zgodilo, ko bom prestopil mejo, in ali bom dobrodošel ali ne, saj nisem nikogar osebno poznal. Marsikatera osebna predstava Slovenije se je tudi spremenila, predvsem ko sem se srečeval z ljudmi. Morda je za latinskoameriški značaj, ki sem se ga gotovo malo navzel v Argentini, Slovenec bolj zaprte narave, ni pretirano zgovoren in je malce preveč resen. To sem morda toliko bolj občutil, saj sem prišel prvič v Slovenijo, ko sem bil star 27 let.

Kolikor vem, ste se za duhovniški poklic odločili malo kasneje.

O duhovniškem poklicu sem razmišljal že v srednji šoli, predvsem z željo, da bi šel v misijone. Gimnazijska leta sem preživel v slovenskem internatu za fante, ki je ob prihodu slovenskih emigrantov v Argentino deloval kot bogoslovje. Od tam smo vsak dan hodili v državno gimnazijo. Ob sobotah popoldne smo se vračali domov in nato ob nedeljah zvečer zopet nazaj v zavod. Zavod je bil oddaljen kakšnih 30 kilometrov od doma v zelo lepem delu predmestja Buenos Airesa v Adroqueju. Tam je bilo od trideset do štiri-deset fantov. Zavod je prenehal delovati ravno takrat, ko sem jaz zaključeval gimnazijo. Vendar sem se,

kljub razmišljanju o duhovniškem poklicu, odločil za vpis na univerzo in za študij kemije. Ker sem se vpisal na privatno univerzo, sem moral kriti stroške šolnine, zato sem se zaposlil kot vzgojitelj v župnijski gimnaziji, kjer sem pred leti že naredil osnovno šolo. Ker je bilo prehudo študirati in delati, sem se po dveh letih vpisal na fakulteto za fiziko in matematiko na smer optika in po štirih letih študij tudi dokončal. Ves čas študija sem bil redno zaposlen. Takoj po diplomi smo z dvema sošolcema odprli optiko, hkrati pa sem še delal kot asistent na fakulteti. To sem opravljal tri leta do moje odločitve za študij teologije v Sloveniji.

Predvidevam, da ste bili v vsem tem času aktivni tudi pri slovenskem društvu. Kako ste bili organizirani, kdo so bili člani in kakšne so bile vaše aktivnosti?

Ja, kar precej aktivno sem bil vključen, skoraj vedno v slovenski skupnosti. Že kot otrok sem bil v otroškem pevskem zboru, potem v mladinskem in medtem še igral v slovenski mladinski godbi devet let. Vsak dom ima tudi dve mladinski organizaciji: Fantovska zveza in Dekliška organizacija. Vsak dom ima svoje delegate in ti sestavijo nato centralni odbor, ki pripravlja in koordinira program prireditev za celo leto. Eno leto sem bil tudi sam predsednik fantovske zveze v našem domu. Poleg tega smo večkrat pripravili kakšno igro in smo tudi tam sodelovali, ali pa organizirali skupna taborjenja ali počitnikovanja na morju ali v hribih. Skratka, z vsemi obveznostmi na fakulteti, delom in aktivnostmi v slovenski skupnosti je bilo kar pestro in zanimivo. Te aktivnosti v slovenski skupnosti so v veliki meri še vedno prisotne tudi danes.

Na obisku pri mami Mariji in očetu Pavlu v rodni Argentini

V kapeli Marije Snežne na Kredarici s slovenskimi skavti iz Kanade

Sledila je odločitev za duhovniški poklic?

Ves čas od srednje šole sem razmišljal o duhovniškem poklicu, a odločiti se nisem hotel takoj. Bil sem v dilemi, ali naj bi šel v misijone ali kot duhovnik na kakšno župnijo. Končno sem se odločil za misijone in sem stopil v stik z lazaristi v slovenski vasi ter zaprosil za vstop v družbo. Nisem jih kaj preveč poznal, bolj sem poznal misijonarje, ki so prihajali na obisk na pobudo gospoda Lenčka. Predvsem pa sem se pogovarjal z misijonarjem Petrom Opeko, katerega starši stanujejo v bližini našega doma. Tako sem se leta 1987 podal v Slovenijo na študij teologije in sem član slovenske province lazaristov. Teologijo sem študiral na Teološki fakulteti v Ljubljani in bil posvečen leta 1993.

Kot kaplan ste eno leto delovali v Šentjakobu ob Savi, nato pa vas je pot zanesla med rojake v Kanado.

Prvo leto kaplanovanja mi še vedno ostaja v lepem spominu. Dobro smo se ujeli z mladimi, s katerimi še danes ohranjam stike. Okoli velike noči pa so me predstojniki vprašali, ali bi šel v Kanado. Bil sem v zadregi, ker smo se pogovarjali, da bi po nekaj letih kaplanovanja lahko šel v misijone, z odhodom v Kanado bi se pa ta odhod zagotovo zavlekel. Končno sem le sprejel ponujeno mesto in šel tja. Kaplanoval sem na

Pavle kot boter nečaku Tomažu na birmi v Buenos Airesu, september 2001

trenutno največji slovenski župniji zunaj Slovenije pri Mariji Brezmadežni s čudodelno svetinjo v Novem Torontu. Tam sem služboval tri leta.

Kakšna je vaša izkušnja s slovensko skupnostjo v Kanadi?

Izredno lepa. Dobro smo se ujeli z mladino, otroki in starši. Veliko načrtov smo izpeljali in najbolj mi je ostala v spominu organizacija in izvedba obiska skavtov naše župnije in slovenske šole v Slovenijo. Vseh skupaj nas je bilo preko šestdeset. Mislim, da otroci in spremljevalci tega obiska ne bodo pozabili. Ko se s kom srečam, ki je bil takrat v Sloveniji, vedno obujamo spomine. Poleg tega je bilo tam tudi zelo pestro. Veliko organizacij deluje v okviru župnije: slovenska šola, skavti, ženska liga, pevski zbori, plesne skupine in še veliko drugih bi lahko naštel. Župnija je nekakšno središče, kamor kanadski Slovenci radi zahajajo. Poleg tega je še dom upokojencev Lipa, tudi tam je veliko Slovencev. To je izredno zahtevno in lepo pastoralno delo med rojaki, ki živijo daleč od svoje domovine. Mislim, da je skrb zanje zelo pomembna in potrebna. Tam so vsak dan slovenske maše, ob nedeljah pa poleg štirih slovenskih še angleška. K tej maši prihajajo mlajše mešane družine, ki ne razumejo slovensko, so pa vpisane v naši župniji in aktivno sodelujejo.

Katere so glavne razlike med rojaki v Argentini s tistimi v Kanadi in Ameriki?

Težko je reči, katere bi bile glavne razlike. Bolj kot razlike bi rekel nianse, odtenki. Morda najbolj izstopa ta, da je asimilacija v Kanadi in Ameriki večja in močnejša kot v Argentini. Tudi slovenščina se je med drugo in tretjo generacijo v Argentini bolje ohranila kot v Kanadi ali Ameriki. Bolj bi rekel, da je več skupnega kot različnega. Zavest in ponos biti Slovenec ali vsaj potomec je povsod izredno močna. Včasih imam občutek, kot da so Slovenci, ki živijo v tujini, bolj domoljubni kot pa marsikateri Slovenec v Sloveniji. Zelo jih skrbi, kaj se dogaja v Sloveniji, in so po svojih močeh pripravljeni pomagati.

Po treh letih "kanadovanja" ste se vrnili v Slovenijo in prevzeli mesto ravnatelja v študentskem domu sv. Vincencija na Taboru v Ljubljani.

Pred štirimi leti in pol sem se vrnil v Slovenijo in od takrat vodim študentski dom. Ko so leta 1994 vrnili našo nekoč glavno hišo na Taboru, so se v naši provinci odločili ustanoviti študentski dom. Že pred drugo

svetovno vojno so imeli lazaristi v tej hiši dijake iz revnih družin, po nacionalizaciji hiše so prostor v njem našle dijakinje, ki so hodile v vzgojiteljsko srednjo šolo v Ljubljani. Tako torej nekako nadaljujemo tradicijo vzgojne hiše, le da so sedaj našli prostor pod našo streho univerzitetni študentje iz vse Slovenije, ki prihajajo na študij v Ljubljano.

Tako je nastal prvi katoliški študentski dom v Sloveniji, ki ponuja malo drugačno okolje in sožitje, kot ga ponujajo državni ali zasebni študentski domovi. Naval prošenj se iz leta v leto veča. Lani je bilo preko 150 prošenj, sprejmemo pa lahko letno manj kot deset odstotkov prosilcev.

Zato smo se kljub ekonomskim težavam odločili, da povečamo kapacitete še na podstrešju stavbe. Če Bog da, bomo imeli do jeseni sto deset študentov in študentk v našem domu. Trenutno jih živi v njem 85.

Pred kratkim (za novo leto) ste bili na obisku med rojaki v Ameriki.

Zadnji božič sem preživel v Clevelandu in pomagal na slovensko-angleški župniji Marije Vnebovzete. Bilo je zelo lepo in cerkev je bila nabito polna za polnočnico. Tudi tam so vsi spraševali, kako je v Sloveniji, ali je tam dobro ali ne, kako je vernost v starem kraju, kot sami pravijo.

V zadnjem času se veliko govori o mladih iz Argentine, ki bi se radi za stalno naselili v Sloveniji. Kaj bi jim svetovali, da njihov prehod ne bo pretežak, da ne bodo razočarani?

Vsak prehod je težak, posebno če se nekdo odloči, da zapusti svoje domače okolje in gre nekam v tujino. Prva stvar je, da znaš govoriti jezik države, kamor greš. To ogromno pripomore za sporazumevanje z drugimi ljudmi. Pomembno je tudi, da imaš nekoga, ki ti pomaga in svetuje, kaj narediti. Pomaga ti tudi spoznavati predpise in način življenja v Sloveniji. Vedno pa obstaja možnost, da se nekdo ne more privaditi na drugačno okolje ali pa da je domotožje tako veliko, da ne zdrži in se bo vrnil. Tudi to je potrebno upoštevati. Kdor se poda v tujino, pa čeprav je to Slovenija, kjer ima morda še precej sorodnikov, mora biti pripravljen na spremembe. Spreminjati navade pa ni vedno lahka stvar. Sprejeti mora izziv, ki ga predstavlja preselitev v drugačno okolico, kot pa je bil navajen do sedaj. Mlad človek pa vedno rad sprejema nove izzive, ali ne?

S študenti doma sv. Vincencija na izletu v Parizu

Kakšna je po vašem mnenju prihodnost mladih rojakov na ameriški celinii?

Asimilacija je neizogibna. Je le vprašanje, koliko časa bo trajalo, da se bo mlad človek stopil z argentinsko, kanadsko ali ameriško družbo. Nekje prej, drugje kasneje. Vsak človek pa išče svoje korenine, in to je tisto, kar bo verjetno ostalo. Lahko se izgubi jezik, vendar svojih korenin ne moreš zatajiti. Čim več rojakov se bo vrnilo v Slovenijo, več povezav bo in več možnosti, da se navezava na Slovenijo obdrži še naprej. Mlajše generacije imajo vedno manj neposrednih sorodnikov tukaj in z novimi naseljenci bo potrebno ponovno vzpostaviti in vzdrževati stik. Mislim, da bi bilo to tudi v interesu narodnega obstoja, da se ponudi priložnost Slovincem v drugih državah, naj se vračajo nazaj. Poleg tega je ogromno mladih z univerzitetno izobrazbo, ki bi lahko takoj začeli delati, pa še države ne bi stalo nič, saj bi dobila že šolano in izobraženo delovno silo. To uspešno delajo praktično vse evropske države, predvsem v primeru Latinske Amerike to delata Španija in Italija. V zadnjih nekaj letih je emigriralo v ti dve državi preko sto tisoč potomcev Špancev in Italijanov. Državi jim nudita stanovanje in začetno pomoč, da začnejo dostojno živeti v novih okoliščinah. S tem sta dobili novo in mlado delovno silo, ki je podobno kot v drugih evropskih državah že primanjkuje. Zakaj bi si belili glavo, kje dobiti toliko ljudi iz tujega okolja, ko pa imamo na razpolago ljudi, ki se počutijo Slovence. Mislim, da je to čudovita priložnost, ki je voditelji države ne bi smeli izpustiti iz rok.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Cerkev je vesoljni zakrament odrešenja

Iz vsakdanje pastoralne prakse vemo, da zelo veliko ljudi Cerkev enači z organizacijo. Mediji in javno mnenje nasploh radi poenostavljajo in Cerkev vidijo v liku papeža, škofov, duhovnikov, vernikov, ki se udeležujejo cerkvenih obredov.

Cerkev sama pa v pokoncilskem obdobju želi predstavljati sebe kot orodje, sredstvo, zakrament božjega delovanja v svetu. Prav tu pogosto ne najdemo skupnega jezika. Gre samo za problem komunikacije? Za nesporazum? Cerkev trdi eno, svet ali bolje današnji človek razume drugo?

Drugi vatikanski koncil je v Dogmatični konstituciji o Cerkvi, *Lumen gentium* (LG 1,8), opredelil Cerkev kot vesoljni zakrament. Ideja je bila nova, povzema pa najgloblje uvide krščanske tradicije o naravi Cerkve in o njenem poslanstvu.

V predlogu sklepnega besedila sinode Cerkve na Slovenskem prav tako beremo: *"Koncil Cerkve ne opredeljuje kot "popolno družbo" (societas perfecta), ampak izpostavi njen skrivnostni značaj (mysterium). Skrivnost vključuje božjo resničnost, transcendenco, odrešenje, ki ga je Bog razodel v Jezusu Kristusu ... Zato je Cerkev neskončno več kot samo organizacija, je organizem Svetega Duha, je nekaj vitalnega, nekaj, kar je v stalni dinamični rasti" (s. 28).*

Kaj pomeni, da je Cerkev vesoljni zakrament odrešenja in kako uskladiti njeno vidno in nevidno naravo? Prepričano lahko trdim, da ta povezava velikokrat ni jasna ne v Cerkvi ne zunaj nje. Kaj je o tem povedal drugi vatikanski cerkveni zbor? Do kakšne mere smo to povezavo dojeli kristjani?

Zakrament je po klasični teološki definiciji znamenje, ki ponazarja notranjo milost. V tej luči je torej Cerkev zunanje, vidno znamenje združenja ljudi z Bogom in med seboj. Teološko je pravilno, da gre prednost notranji razsežnosti, odrešilnemu delovanju Boga. Toda njegova odrešilna in osvobajajoča Beseda je prišla do

nas ljudi v "utelešeni Besedi", v Jezusu Kristusu. Prav zato je utelešenost, utelešenje, nepogrešljivi in dragoceni element krščanstva. Koncil govori o Cerkvi kot o skrivnosti. S tem pa ne opisuje le skrite, duhovne plati Cerkve. Njena globinska razsežnost se izraža v vidnem, v družbenem, v sociološkem. Skrivnost Cerkve ni v njeni skriti notranjosti, ampak v tem, da si je Bog po svojem Duhu izbral konkretno človeško skupnost kot orodje svojega odrešilnega delovanja. Nemški teolog Peter Hünermann trdi, da socialni, družbeni ustroj Cerkve še ni vrednoten na področju teologije in v eklezialni zavesti vernikov. Sociološke in psihološke analize te plati Cerkve seveda obstajajo. Niso pa še postale sestavni del teološkega razmišljanja.

Od tu gremo lahko še korak naprej. Če je socialna struktura Cerkve zakramentalno znamenje, potem postane še kako pomembno, kakšna je ta struktura in kako odgovarja vsebini, bistvu Cerkve. Če je torej Cerkev po svoji notranji naravi zakrament združenja ljudi z Bogom, s Sveto Trojico, potem mora tudi njena zunanja, sociološko empirična podoba odgovarjati njenemu poslanstvu. V to smer že razmišljajo številni krščanski misleci. Prepričan sem, da se odpirajo nove možnosti za interdisciplinarni pristop k razumevanju globoke povezanosti med vidno in nevidno platjo Cerkve.

Sinoda na Slovenskem je zagotovo odprla pot dialoga tudi v to smer. Ko prebiramo tekste sklepnega besedila (še vedno čakajo na potrditev Svetega sedeža), rahlo zaslutimo možno "slovensko" sintezo tega perečega vprašanja. Sem in tja pa človek dobi občutek, da preveč tarnamo nad tem, da današnji človek in današnja družba Cerkve ne razumeta prav in da je to, kar je bistvo Cerkve, njena duhovna narava, njeno duhovno poslanstvo, tuje Slovencem zunaj Cerkve in pogosto tudi slovenskim vernikom v njej. Zopet pridemo na začetno vprašanje. Cerkev trdi eno, svet ali bolje današnji človek razume drugo.

Ali ne bi bil veliko konstruktivnejši pozitiven pristop k temu problemu? Narekovala bi ga jasna in prodorna teološka sinteza preproste in globoke trditve drugega vatikanskega koncila, da je Cerkev vesoljni zakrament odrešenja.

Zvone Štrubelj

Smeh je zastonj

V mestni avtobus, s katerim sem se peljal, je na eni od postaj vstopil človek srednjih let. Po videzu ni bil najbolj urejen in na prvi pogled bi skoraj lahko sodil, da je popil kakšen kozarček pijače več, kot bi bilo primerno.

Skratka, bil je nasmejan in dobre volje. Očitno mu ni ugajalo vzdušje v tem mestnem avtobusu, kjer je bila nam potnikom skupna samo ena stvar - vsi smo poslušali neprijetno brnenje motorja.

Nekaj trenutkov se je oziral okrog sebe, potem pa drzno izzval v bližini sedečo damo: "Gospa, ali vam ni nič nerodno, ker se tako kislo držite? Dajte no, nasmejte se malo! Smeh je vendar brezplačen, pa še bolj privlačno vas bo napravil. Je boljši kot šminka."

Na obrazih se je prikazala nekakšna zadrega, saj se je vsakdo bal, da bo naslednja žrtev čudnega možaka. Ta pa je že bil pri naslednjem: "In vi, gospod? Se mi zdi, da vam je danes šef kar dobro zagrenil dan! Ko pridete domov, ga boste pa vi svoji ženi, kajne?" Zadrega je pri nekaterih sopotnikih očitno naraščala, pri drugih počasi popuščala in nekaterim so se usta že začela kriviti navzgor. To je možakarja še podžgalo: "Hej, gospodična! Vaša lepota brez nasmeha je kakor omaka brez popra!" Gospodična je takoj dodala popra v to omako in se na glas zasmejala.

V trenutku nas je zajela sproščenost in čudak v košu svoje domišljije ni več našel dna. Kmalu smo se vsi od srca smejali. Ko je izstopal, se je na stopnicah še enkrat obrnil in zaklical: "Smejte se! Smeh je zastonj in - ni zaman!" Potem nam je izginil izpred oči. Svoje veselje je nesel drugam.

Smeh je svojevrstna govorica našega čutenja. Čudovit je njegov zven, kadar je uglašen z notranjim mirom, z veseljem srca. Takrat je vsem domač, vsi iskreno uživamo ob njegovi melodiji. Je kakor nalezljivi virus: morda edini na svetu, s katerim se ne bojimo okužiti. Seveda so vedno izjeme, vendar sem prepričan, da smeh je in bo vedno dobrodošel prijatelj v vsaki družbi kot vez in most do novih poznanstev.

Kadar se iskreno smejemo, takrat iz nas zbežijo slabe misli in želje. Morda bo kdo rekel, da je smeh lahko tudi privoščljiv, hudoben, ciničen - da se lahko spremeni v posmeh. Res je: smeh dobrote in smeh hudobije se lahko oblečeta v enako oblečilo. Toda ni ju težko ločiti. Sta kakor topla in mrzla voda: čeprav sta na videz obe popolnoma enaki, se kopanja v mrzli vodi izogibamo.

Več let sem si dopisoval s starejšim možem iz Združenih držav Amerike. Bil je dober človek, ki je v življenju izkusil veliko trpkega. Toda z veliko vero v Boga je ljubil življenje, ne glede na to, kaj mu je prineslo. V vsako pismo mi je priložil kakšno misel ali pesem. Ena od njih je govorila o starosti in se je glasila takole:

Blagor njim, ki razumejo moj okoren korak in tresočo roko.

Blagor jim, ki vedo, da s težavo naprezam uho, da bi slišal vse to, kar mi pravijo.

Blagor njim, ki sprejemajo moj počasen razum in motno oko.

Blagor jim, ki mi spregledajo kavo, ko zlijem po mizi jo.

Blagor jim, ki z veseljem prihajajo, da z besedo mi dolgčas preganjajo.

Blagor njim, ki nikoli ne rečejo: "Že spet dolgočasiš nas z zgodbo to!"

Blagor jim, ki z iskreno prijaznostjo z mano spomine obujajo.

Blagor jim, ki vedo, da sam nimam moči, da križ bi prenašal brez njih pomoči.

Blagor jim, ki z ljubeznijo lajšajo dni potovanja domov mi v Nebo.

David Taljat

"Skupaj gradimo družinico", so zapeli mladi iz Stuttgarta.

Svečnica in sveče

Svetloba je zelo pomemben dejavnik v človekovem življenju. Že v svetem pismu je ob poročilu o stvarjenju sveta omenjeno, da je bila zemlja pusta in prazna, dokler ni Bog ustvaril svetlobe. Na ta način je svetloba dobila tudi simbolični pomen: Svetloba predstavlja nekaj lepega in dobrega, torej tudi Boga, tema pa nekaj slabega. Zato ni nič čudnega, da Cerkev še sedaj uporablja sveče kot glavno svetilo pri vseh obredih.

Simeon je malega Jezusa, s katerim je prišla Marija v tempelj, imenoval "luč v razsvetljenje poganov". Zato so kristjani kmalu začeli uporabljati luč kot simbol za Jezusa. Najprej so bile to oljne svetilke, kmalu pa tudi sveče. Pri sveči se tudi najbolje vidi, kako se ob gorenju zmanjšuje in ima zato še drugi simbolični pomen darovanja. Tako je praznik Jezusovega darovanja v templju posredno dobil ime "svečnica".

Blagoslovljena sveča mora biti v hiši pri roki, da jo prižgemo ob hudi uri ali pri umirajočem človeku. Na videz to spominja na pogansko vraževerje, saj sama sveča ne more nadomestiti molitve in zlasti ne popraviti, kar je človek zagrešil v svojem življenju. Toda sveča je tako močan in viden simbol, da človeka hitro spravi tudi k molitvi in kesanju. Ko ljudje umirajo proč od doma, navadno v bolnišnici, so prikrajšani za preprosto, a učinkovito pomoč v najresnejšem trenutku življenja.

Sveče so nekoč izdelovali predvsem iz čebeljega voska. Za uporabo pri bogoslužju je še sedaj predpis, da mora biti v sveči vsaj nekoliko čebeljega voska. Ker tega ni dosti in je zato tudi precej drag, so vosku začeli dodajati parafin. Revni ljudje pa so si nekoč svetili s svečami iz loja. Te niso bile posebno priljubljene, ker se je od njih širil dim in nič kaj prijeten vonj. Odkar je glavna sestavina sveč parafin, je tudi izdelovanje sveč lažje, saj jih lahko vlivajo. Nekoč pa so čebelji vosek segrevali v kotlu z vročo vodo. Med se je v vodi stopil, vosek pa je ostal v mehki kepi. To so potem v dobro

segreti sobi valjali na mizi kot ženske testo za potico. Razvaljani vosek so narezali na trakove, na vsakega položili stenj in zvili skupaj.

Na Koroškem so izdelovanje sveč imenovali svečarija. Zbralo se je devet kmetov, vsako leto pri drugem, in so valjali sveče za farno cerkev. Najmanjša sveča pa je ostala pri hiši. Prižgati so jo smeli samo pri umirajočem. Šele čez devet let, ko je bila domačija spet na vrsti za valjanje sveč, je dobila novo svečo. Na koncu valjanja sveč jim je gospodinja postregla z močnatimi jedmi.

Marsikje po Sloveniji so poznali tudi nekakšne kolednike za svečnico. Ti so pobirali darove za cerkvene sveče, dokler jih ni nadomestilo darovanje v cerkvi. Svečniški koledniki so prosili: "Za svečo prosim v imenu Device Marije - Bog lonaj in Devica Marija." Pobiranje darov za sveče je bila častna služba.

Na Štajerskem, zlasti v okolici Ljutomera poznajo "čučkanje". Ko namreč prinesejo blagoslovljene sveče domov, se z njimi pokrižajo in obkrožijo okoli celega telesa. Matere ovijejo otrokom s tanko svečo glavo in vrat ter vsako roko in nogo posebej, da jim slabi ljudje in hudi duh ne bi škodovali. Na Gorenjskem, v okolici Škofje Loke pa so z gorečo svečo obkrožili hišo in vmes molili.

Janez Modic

Skutni cmoki

Potrebujete 20 dag belega kruha, 25 dag skute, 3 jajca, 2 žlici moke, malo peteršilja in sol.

V skledi z metlico razžvrkljamo jajca, pridamo pretlačeno skuto in sol ter premešamo. S kuhaličnico zamešamo na drobno narezan kruh, sesekljan peteršilj in moko. Maso rahlo potlačimo in pustimo počivati 20 minut. Nato oblikujemo srednje velike cmoke in jih zakuhamo v slan krop. Vro naj 10 minut. Kuhane poberemo na krožnik in jih zabelimo s prepraženimi drobtinami. Ponudimo jih lahko k vsakemu mesu, omaki in solati.

Duh veje, kjer hoče

Danes je veliko naših sodobnikov prepričanih, da je Cerkev, posebej katoliška, na odstavnem tiru zgodovine. Potrditev najdejo v dejstvu, da se mladi ljudje za Cerkev pač ne zanimajo več. S tem je njena prihodnost zapečatená. Zgodovinska izkušnja s Cerkvijo je sicer drugačna, vendar tega nekateri ljudje, ki so lahko tudi v večini, ne uvidijo takoj. So pa tudi izjeme. Življenja sama povedo več kot vsa strokovna obramba Cerkve.

Beograjska nadškofija je konec preteklega leta doživela dva velika, vesela dogodka. V mesecu juniju je bil, odkar je bila pred 80 leti ustanovljena beograjska nadškofija, za duhovnika posvečen tretji domači duhovnik, Goran Avramov. Od nedelje, 19. decembra, dalje je na poti do oltarja četrti. Ta dan je namreč v beograjski katedrali prejel diakonsko posvečenje Aleksander Ninković. Posvetil ga je nadškof Stanislav Hočevar.

Življenjska pot Aleksandara Ninkovića je kar zanimiva. Izhaja iz mešanega zakona, oče je Srb, mati katoličanka. Diakonov oče Branislav o sebi pravi: "V otroštvu sem bil Titov pionir, Titov mladinec, Titov študent, vojni štipendist, Titov oficir, Titov inženir, komunist, vse v vsem, popoln ateist. Moja mati je bila katoličanka, dobra in poštena žena, a ni živela nobene vere. Verni ljudje so bili zame zaslepljeni. Vera je zmotna nerazsvetljenega razuma, je rekel Marx, in zame je bil on vrhunski učitelj.

Danes pri 60 letih nisem več isti človek. Moje življenje je doživelo temeljito spreobrnjenje. Moji odrasli trije otroci so se odločili, da se krstijo. Med njimi tudi Aleksander, ki bo postal katoliški duhovnik. Tudi on je bil uveden v ateistične vode. Končal je vojaško akademijo. Postal je oficir. Veroval ni v nič, pravzaprav samo v sebe in svoje sposobnosti in ambicije oficirja. Njegovo iskanje in končno odkritje Boga je tudi na mene globoko delovalo. Ko so se krstili vsi trije že odrasli sinovi, sem se tudi sam odločil, da grem v cerkev, da vsaj vidim, kako to izgleda – biti v cerkvi.

Nikoli do takrat nisem šel v nobeno cerkev, razen enkrat v Moskvi kot turist.

V cerkvi svetega Janeza Kapistrana v Zemunu mi je duhovnik dal v roke križ, ki ga je držal v roki sv. Janez Kapistran, ko je duhovno vodil krščansko vojsko, ki je leta 1456 branila Beograd. Srečanje s tem križem je bilo prelomnica v mojem življenju. Od tedaj sem začel tudi jaz redno hoditi k nedeljski maši, čeprav še nisem bil krščen. Ko vidim zadovoljstvo svojih sinov in njihovo zavzetost za vero in Cerkev, predvsem pri Aleksandru, bodočem duhovniku, sem se odločil, da se dam tudi sam krstiti v Cerkvi otrok in da postanem katoličan. Ko sem to zaupal duhovniku, mi je zaradi moje preteklosti to odločno odsvetoval. Toda bil sem vztrajen. Bog je po dveh letih uslišal mojo prošnjo. Leta 1995, ko je bilo pri nas največje nasprotovanje katoličanom, sem sprejel vero in vstopil v Cerkev svojih praočetov.

Kot katoličan sem srečen in zadovoljen. To je zdaj moja Cerkev, ker do zdaj nisem imel pravzaprav nobene. Danes smo resna in mislim da dobra krščanska družina. Ob sinu Aleksandru, ob njegovih teoloških knjigah poglobljam zamujeno spoznavanje Boga in vero vanj poskušam živeti in doživljati. Zadovoljen sem in srečen, da sem še pravočasno našel Boga in svoje mesto v Petrovi Cerkvi. Blagrujem vse, ki se že v otroških letih srečujejo z Bogom in Jezusom. Pozno sem prišel v Gospodov vinograd in zdaj se moram pošteno truditi, da nadomestim zamujeno delo.

Vesel sem in ponosen, da bo moj sin Aleksander postal katoliški duhovnik. Biti samo vernik, to zdaj razumem, je enostavno. Toda biti duhovnik je velika milost in odgovornost. Vernik moli, a duhovnik moli na kolenih v imenu Cerkve, ne samo za sebe, temveč tudi za druge. Človek mora zaslužiti, da ga Bog povabi. To je največja milost in božje zaupanje za neko človeško bitje in družino. Moj sin, Aco, tako ga kličemo, dokazuje, kaj mu pomeni Gospod Jezus: Samo za Tebe sem, Gospod, vse moje delo, življenje in trpljenje.

Hvala sinko, da si imel moč in pogum reči Gospodarju nebes in zemlje: "Tu sem, pošlji mene, daj, da bom Tvoja izbrana posoda in podaljšana božja roka ter most, kamor me kličeš in pošiljaš." S teboj se veselijo oče, mati, brata in vsi, ki te poznajo, ter prosijo Vsemogočnega, naj spremlja in blagoslavlja tvojo prihodnjo, ne lahko duhovniško pot."

Splošni misijonski sklad

Ko človek tuhta, kaj naj vrže na papir, mu včasih Bog kar s prstom pokaže, o čem naj spregovori. Pri meni se oglasila s. Marjeta, ki je že čez štirideset let misijonarka na Madagaskarju. Tam je s pomočjo dobrotnikov postavila disperanzer in po zaslugi zvestih dobrotnikov deli zdravje kakšni stotniji na dan. Ker sem odgovoren za misijone v naši Cerkvi, je prišla k meni po pomoč zaradi nepredvidenih stroškov. Srce se mi je trgalo, ko sem moral tej dobri ženi razlagati, da je Splošni misijonski sklad prazen, kaj prazen, zadolžen, in da ne moremo pomagati.

A s poštarjem je "posijalo sonce". Prinesel je pismo prijatelja, 90-letnega duhovnika iz New Yorka, ki pošilja ček za najbolj potrebne v misijonih.

Kapljica v ocean potreb, a vendar prav takšne kapljice že leta in desetletja lajšajo gorje, velikokrat otrokom. Brez darov "ubogih vdov" bi naši misijonarji ne mogli širiti vesele novice o božji ljubezni in svojih besed podkrepiti z dejanji. V zadnjem desetletju se je misijonarjem iz duhovniških in redovniških vrst pridružilo že lepo število laikov, za dobro navdušenih in požrtvovalnih deklet in fantov. Nekateri ostanejo v misijonih tri leta, drugi več; njihovo delo je nepogrešljivo! Čez sto božjih poslancev ima Cerkev na Slovenskem in jim je dolžna pomagati pri njihovem poslanstvu. Mnogi verni to počnejo duhovno in materialno, drugi bi verjetno tudi, a ne poznajo misijonske problematike, tudi nobenega misijonarja ne, zato stojijo ob strani.

Te bi rad spomnil, da izdaja Misijonsko središče šestkrat na leto revijo Misijonska obzorja. Ta revija je vez med misijonarji in nami v zaledju. V njej nam misijonarji pišejo o svojem delu in veselju, veri in njenem širjenju, boju z revščino in boleznijo ... skratka odpirajo nam misijonska obzorja. Vsakič ko revijo zapremo, smo bogatejši za nova spoznanja, še bolj iz srca se lahko zahvaljujemo Bogu, da ne zapusti najbolj

potrebnih, da tudi nas vabi, naj sodelujemo z njim in njegovimi misijonarji. Pristrčno vas vabim, da se letos naročite na Misijonska obzorja (letna naročnina 1200 sit ali 7 evrov) in obogatite svoje branje z misijonskimi izkušnjami in spoznanji.

V Misijonskih obzorjih ste lahko doslej večkrat zasledili podobne zahvale, kot je ta, ki jo je poslala s. Terezija z Madagaskarja v Misijonsko središče: "Prav iz srca se vam zahvaljujem za ta dar. Porabila ga bom za hrano gobavcev, katerih število je letos zelo naraslo. Tu imamo tudi šolo za otroke, ki se pri nas zdravijo. Zdravljenje traja eno leto. Šolnino in vse potrebščine plačujemo mi. V šoli si otroci pridobijo vsaj osnovno znanje, ki ga na deželi ne dobijo. Odrasle bolnike pa sosestra sama poučuje pisanje in branje. Vse stroške moramo kriti mi, vendar mislim, da darovani denar porabimo za dobro stvar!"

Ko gledam zadolženost našega Splošnega misijonskega sklada, se bojim, da bo takih zahval vse manj, ker nimamo kje vzeti, da bi podprli misijonarje. Po drugi strani pa pomislim na številne dobrotnike, kot je ta iz New Yorka, pa sem poln upanja, da vrelci dobrote in človekoljubnosti ne bodo usahnili tudi v tem in nobenem naslednjem letu. Zaupam v moč Kristusove ljubezni, ki bo gotovo znala spregovoriti tudi skozi vašo zavzetost in pomoč vsem, ki jih je Bog zapal našim misijonarjem in s tem vsem slovenskim kristjanom doma in po svetu.

Vem, da bi lahko pisal o marsičem bolj zanimivem z domačega političnega odra in da je to vedno zanimiva tema, posebno na tujem. Toda v primerjavi s prekladanjem in telovadbo že vse preveč znanih ljudi na domači sceni se mi zdi neprimerno bolj usodno spregovoriti o življenju, ki ga lahko rešimo, o otroku, ki ga lahko izšolamo, o obupancu, ki mu lahko vlijemo upanje ... pa tudi o naših misijonarkah in misijonarjih, ki so močnejši, bolj pogumni in podjetni, če vedo, da se lahko oprejo na nas in računajo z nami. Ko to pišem, je predvečer praznika svetih treh kraljev. Pogani so se zelo potrudili, da bi našli Jezusa, in so pred nebogljeno dete položili svoja darila. Kako jih ne bi posnemali mi, slovenski kristjani! Hvala!

Drago Ocvirk, CM

Dragi rojaki in prijatelji!

Škof Alojz Uran, narodni ravnatelj za Slovence po svetu, se je pred kratkim s posebnim pismom obrnil na vse rojake po svetu. Ker so njegove misli sad njegovih izkušenj, ki si jih je pridobil na obiskih po vseh večjih slovenskih središčih po vsem svetu, vam jih v skrajšani obliki tudi na tem mestu ponujamo v branje.

Lani sem, kot odgovorni za dušni blagor rojakov zunaj domovine, prepotoval velike razdalje. Spomladi, v postnem in velikonočnem času, sem obiskal najprej slovenske skupnosti v zahodni Kanadi, ki nimajo stalnega slovenskega duhovnika, pa se vseeno povezujejo med seboj, poskušajo oživljati dragocena izročila svojih prednikov in jih po najboljših močeh posredovati nadaljnjim generacijam. Žal se slovenski jezik v anglosaksonskem svetu hitro izgublja, ker je angleška pisava zelo različna od slovenske. Vendar pa sem pri vseh teh skupnostih začutil, da se tudi med mladimi in otroki ohranja zavest pripadnosti nekim koreninam.

Veliko več pa je narodne in verske zavesti tam, kjer imajo stalne duhovnike. Pred veliko nočjo je bilo v osrednji Kanadi ogromno spovedovanja, kar pomeni, da se slovenski kristjani želijo temeljito pripraviti na praznike.

Obisk Argentine v avgustu in septembru je bil spet svojevrstno doživetje. Po eni strani se na vsakem koraku čuti velika kriza te dežele v ekonomskem in družbenem dogajanju, po drugi strani pa ob srečanju z živimi slovenskimi skupnostmi začutiš, kaj vse se da narediti kljub neugodnim razmeram. Morda je prav tukaj razlog za še večje povezovanje in sodelovanje, saj drugače skoraj ni mogoče preživeti. Z veliko skrbjo ohranjajo slovensko sobotno šolo od vrta do zaključka srednje šole. Ker so mlade slovenske družine odprte življenju, se število učencev v slovenskih šolah povečuje. Tudi v redkih "mešanih" zakonih je pri neslovenskem partnerju interes za učenje slovenščine v t. i. tečajih "ABC". V ozadju tega vzgojnega in kul-

turnega prizadevanja pa je skrb za duhovno rast. Da bi imeli več časa za medsebojni pogovor in družinsko molitev, so se številne družine z manjšimi otroki odpovedale TV in internetu. Zato Slovenci v Argentini skoraj ne poznajo samomorov, droge, pa tudi število razbitih družin je manjše.

Zadnja dva večja obiska "čez lužo" sem opravil v ZDA, in to v času po terorističnih napadih, ki so pretresli ves svet. Obisk v New Yorku je bil še posebej zaznamovan s prestrašenostjo in negotovostjo. Kljub temu smo slovesno obhajali 85-letnico slovenske cerkve, ki stoji nedaleč od porušenih stolpnic. Tudi obisk v San Franciscu je bil zaznamovan z nekim tihim strahom. Prav takrat je bila namreč zagrožena razstrelitev znamenitega mostu Golden gate. Čeprav so mi nekateri odsvetovali zadnja dva obiska, sem hvaležen, da mi je bilo dano toliko poguma, da sem lahko prav v težkih trenutkih prinesel nekaj upanja in gotovosti. Večkrat sem slišal podobne besede kot: "Vi ne veste, kaj ste nam prinesli!"

Tudi tole pismo pošiljam z istim namenom. Želim nekoliko povezati rojake po različnih kontinentih, želim vam zagotoviti, da Cerkev na Slovenskem, ki še vedno doživlja težke čase doma, ne pozablja na svoje rojake in jim želi po svojih močeh pomagati. Poskušali bomo tudi storiti vse, da bi omogočili tistim, ki to želijo, vrnitev v domovino.

Ne pozabimo na svoje korenine, iz katerih črpamo življenjski sok. Bodimo hvaležni svojim prednikom, ki so nam, tudi za ceno lastnega življenja, posredovali dragocene vrednote vere, upanja in ljubezni. Danes smo na vrsti mi.

Škof Alojz Uran ob lanskem obisku v Angliji v družbi najmlajših v Derbyju

IZ KOMENTARJA ...

Boža Rustja, radio Ognjišče
Šele ko bo ...

Ko bo sporazum med Svetim sedežem in Republiko Slovenijo parafiran in bo stopil v veljavo, in bodo tudi na podlagi tega sporazuma rešeni pereči problemi katoličanov v Sloveniji, bo Republika Slovenija začela resno jemati in bo formalno pravno priznala pravice, ki grede večini njenega prebivalstva katoliške veroizpovedi in tradicije.

Ko bo sporazum zaživel v praksi, bo Slovenija priznala enak status katoliški Cerkvi, kot ga priznava evangeličanski, s katero je podpisala sporazum že pred dvema letoma, to je januarja 2000, in ga nadgradila s podpisom sporazuma o duhovni oskrbi vojaških oseb oktobra istega leta.

Ko bo podpisan sporazum, se bo Slovenija uvrstila med tiste urejene države, ki imajo "stare" sporazume s Svetim sedežem (v Evropi): Nemčija, Avstrija, Italija, Španija, Francija, Portugalska, Malta. Prav tako se bo uvrstila med tiste države, ki so v preteklosti imele manj demokratičnih pravic kot Slovenija, pa so pred nami sklenile sporazum s Svetim sedežem: Poljska, Madžarska; ne pod desničarsko, ampak pod levičarsko vlado; Hrvaška, Estonija, Kazahstan. Nemčija pa je uredila odnose za svoje ozemlje, ki je pripadalo komunističnemu delu sedanje skupne države. Prav iz tega dejstva vidimo, da ni res, kar je v skrajno posmehljivem slogu in nič kaj plemenito trdil poslanec slovenskega parlamenta Zmago Jelinčič, ko je trdil, da bo s sporazumom Slovenija postala srednjeveška katoliška trdnjava. Tako nepoznavanje stvari, o kateri govori, se ne spodobi nekemu članu državnega zbora in celo predsedniku neke parlamentarne stranke in sploh človeku, ki da kaj na svoje ime. Seveda se človek lahko vpraša, koliko veljajo trditve nekega človeka, če jih govori brez poznavanja stvari.

Vsem tistim, ki poudarjajo načelo o ločenosti Cerkve od države, zlasti pa poslancu Združene liste Potrču in drugim, ki trdijo, da bodo s tem sporazumom privilegirana katoliška Cerkev in verni ljudje, pa bi postavil samo eno, zanje nič kaj prijetno vprašanje. Če mi nanj odgovorijo pritrdilno, jim bom prisluhnil z veliko večjo pozornostjo in v mojih očeh bodo dobili veliko kredibilnosti. Povejte mi, gospod Potrč, ki ste bili precej časa v nedemokratični družbeni ureditvi na visokem položaju, kolikokrat ste se takrat, ko je imela vaša stranka absolutno oblast ter je vedrila in oblačila, nastopili proti pre-

ganjanju vernih? Kdaj ste se zavzeli za vojake, ki so bili zaradi svoje vere pod stalnim pritiskom in nadzorom? Kolikokrat ste nastopili proti šolskemu sistemu, ki je zastavljaval verne otroke in tako izvajal nasilje nad najnežnejšimi krhkimi otroškimi dušami? Kolikokrat ste se zavzeli proti diskriminaciji, ko verni ljudje niso mogli dobiti služb v šolstvu, vojski, državni upravi in drugod? In če že tako radi nastopate proti morebitnim krivicam, vas sprašujem, kdaj ste se zavzeli za popravo že storjenih krivic, ki smo jih bili verni ljudje in Cerkev deležni v preteklosti, ko ste bili še vi na oblasti?

In za sklep. Pri poudarjanju načela o ločenosti Cerkve od države se pri nas, milo rečeno, pretirava. Kajti če bi bili dosledni pri njegovem spoštovanju, potem bi moral predsednik države Kučan vrniti britanski kraljici odlikovanje sv. Jurija in sv. Mihaela, ker bi tako pobožna odlikovanja kršila načelo ločitve Cerkve od države.

Ivan Štuhec, Družina, 1/51
Prvo leto novega tisočletja

Globalizacija ideologije razvoja in svobode je dejstvo, ki ti postane še toliko bolj očitno, če preživiš nekaj mesecev na celini, kjer so do 11. septembra 2001 živeli v prepričanju, da se vojne dogajajo daleč proč in da je ameriška celina najbolj varna. Ideje in politično ideologijo je seveda najlažje izvažati, ker tega ne more nadzirati noben detektor.

To so izkušali tudi rodovi slovenskih izseljencev. Pred drugo svetovno vojno je socialistična internacionala pošiljala med izseljence svoje agente, ki so med njimi širili ideologijo razrednega boja; med drugo svetovno vojno navduševali za Titovo Jugoslavijo in tako pripravljali sprejeli politične begunce; skopali prepad med ekonomsko in politično emigracijo, ki sta končno bili obe žrtev domačih ekonomskih, socialnih in političnih razmer. In ko je Tito poslal ljudi s trebuhom za kruhom, potem ko mu po dvajsetih letih vladavine ni uspelo ustvariti raja na zemlji, je zadnji povojni val političnih in ekonomskih izseljencev padel v razdeljeno slovensko skupnost, ki je imela dovolj razlogov za medsebojno nezaupanje.

Po desetih letih samostojne države in samostojne zunanje politike tudi sedanja slovenska oblast ni storila veliko za to, da bi v boju za samostojno Slovenijo enotno slovensko izseljenstvo ohranila v povezanosti in z enakopravno politiko do vseh skupin povrnila v desetletjih zapravljeno zaupanje. Edini prostor združevanja ostajajo slovenske župnije; v njih srečuješ staro ekonomsko emigracijo, povojno politično in najmlajšo

ekonomsko emigracijo, srečuješ domobrince, partizane in mobilizirane v nemško vojsko. Poslušaj pa tudi zgodbe o ljudeh, ki so ves čas vnašali razdor: ali zaradi tega, ker so bili za to plačani, ali pa zaradi svojih osebnih ambicij, ki jih niso ovirale pri spreminjanju političnih barv. Pa tudi volkovi v jagnjetovih oblačilih iz domovine so se prihajali prilizovat v zadnjih letih, predvsem pod krinko protikomunizma.

Gorazd Bohte, SB, 12/01 Med plahostjo in aroganco

Slovenci smo narod trgovcev in nismo državotvorni. Država Slovenija je za Slovence prevelika. Takšni in podobni so bili pred desetimi leti stereotipi, tudi skrbi, saj je bilo državne samozavesti (pre)malo. Svoje so dodali tudi sosedi, na primer italijanski diplomat, ki je povsem nediplomatsko rekel, da se mora Slovenija od-

ločiti, ali bo postala italijanska ali avstrijska provinca. Dejansko je mlada slovenska država najmanj samozavesti pokazala prav v odnosu do teh dveh sosednjih držav, ko se je večkrat bala opreti tudi na svoje pravne pravice, da le ne bi večjih, bogatejših in starejših sosedov politično ujezila.

Več samozavesti je Slovenija že takrat pokazala v odnosu do tujih ekonomskih in finančnih svetovalcev, ki so se postkomunistične Evrope radi lotili kot zanimivega medicinskega eksperimenta, pri čemer ni bilo važno, ali pacient operacijo preživi, ampak da je uspela v skladu z merili takrat prevladujoče doktrine. Slovenija se je privatizacije, pa tudi drugih ekonomskih in finančnih reform, lotila nekoliko počasneje in morda tudi bolj premišljeno od nekaterih primerljivih držav. Zato je bila sicer deležna številnih kritik zahodnih institucij, vse "družinske srebrnine" pa le ni na hitro razprodala.

REKLI SO ...

Nadškof Rode, TV SLO1

"Slovenija je edina postkomunistična država, ki še ni demokratično rešila vprašanja verske vzgoje, celo Srbija ima od septembra dalje verouk v osnovnih in srednjih šolah," je na vprašanje o odločbi ustavnega sodišča, ki govori o tem, da je povsem v skladu z ustavo, da verske vsebine niso del javnega pouka v javnih šolah v Sloveniji, v oddaji Aktualno Televizije Slovenija povedal slovenski nadškof in metropolit Franc Rode.

Glede tistega dela, ki govori o uvajanju verskih vsebin v javne šole, je Rode povedal, da je Cerkev "preživela komunizem, ki je stalno nasprotoval verski vzgoji, pa nas ni povozil, tako nas tudi odločba sodišča ne bo". Poudaril je, da je odločbo treba sprejeti, čeprav je jasno, da je to proti željam Cerkve, in dodal, da nobena stvar na svetu ni večna, torej tudi takšna odločitev ne.

Voditeljica oddaje Rosvita Pesek je nadškofa povprašala, ali ga pred volitvami navadno obišče veliko politikov in po kaj pridejo k njemu – povedat, kaj so naredili, ali vprašat, kaj naj naredijo. Po besedah nadškofa ga pridejo politiki v glavnem informirat in včasih tudi vprašat za kakšen nasvet, "za kar pa se ne počutim pristojnega". Ob tem je glede lokalnih volitev menil, da kandidati za župane ne potrebujejo podpore z njegove strani, "predsedniškim kandidatom pa bi močno odsvetoval, da pridejo k meni, če ne želijo doživeti poraza na volitvah".

Glede vprašanja odvetnega premoženja Cerkvi je dejal, da se sam temu premoženju ne more kar tako odpovedati in ga podariti državi, ker ga tudi ustvaril ni. Ob tem se je vprašal, zakaj ne bi imela Cerkev pravice do vrnitve premoženja, če imajo to pravico vsi, ki jim je bilo odvzeto. "Tu je bilo veliko negativne propagande proti Cerkvi tudi s strani medijev, lahko bi celo rekel gonje proti Cerkvi, vsaj glede vračanja posameznih delov premoženja," je dejal slovenski nadškof in metropolit, ki na tem področju ne vidi konflikta med klerom in ljudstvom. Dodal je, da če bi imela Cerkev več premoženja, bi ga namenjala za vzgojne namene, obnove kulturnih objektov in podobno. Ob vprašanju vračanja premoženja pa gre po njegovem mnenju tudi za vprašanje pravne države.

Po nadškofovih besedah je okoli 80 odstotkov Slovencev krščenih v Cerkvi, za vernike pa se jih je v zadnjih letih deklariralo več kot 70 odstotkov. Vendar pa je verni del precej nemočen, ekonomsko šibak, kulturno odrinjen in politično nemočen. Neverni del pa je vodilni – ekonomsko in kulturno močan ter na vodilnih položajih.

Glede vatikanskega sporazuma je nadškof menil, da pomeni korak naprej v odnosih med Cerkvijo in državo in naznanja neko novo obdobje. Ob tem je izrazil željo, da bi zaradi sporazuma med Slovenijo in Svetim sedežem prišlo do dobrega in bolj sproščenega ozračja v slovenskem prostoru. Glede odzivov v javnosti je nadškof dejal, da mu vsi ljudje, ki jih sreča, čestitajo ob podpisu sporazuma. "Ne vem, če je slovenski pravni red tako poseben, da ne bi prenesel sporazuma, ki so ga s Svetim sedežem sklenile skoraj vse postkomunistične države," je poudaril Rode.

Z začetkom leta 2002 sta se v naši državi zvišali stopnji davka na dodano vrednost. Doslej veljavna 19-odstotna splošna stopnja se je povzpela na 20 odstotkov, nižja stopnja, po kateri se davek obračunava na hrano, zdravila, knjige, stanovanja in javni prevoz potnikov, pa z osmih na osem in pol odstotka.

V letošnjem letu se bomo državljanke in državljani Slovenije najverjetneje kar štirikrat odpravili na volišča ter s tem uresničili svojo ustavno zagotovljeno volilno pravico. V istem letu bomo imeli praktično vse, kar je povezano z volitvami, razen državnoborskih volitev. Čakajo nas volitve predsednika republike, volitve v državni svet, ki so sicer posredne in ne zadevajo neposredno volivk in volivcev, ter lokalne volitve. Vzporedno poteka postopek za ustanovitev novih občin, tako da je v povezavi s tem mogoče na nekaterih območjih naše države pričakovati referendum.

S 1. januarjem 2002 je stopil v veljavo novi zakon o starševskem varstvu in družinskih prejemkih. Zakon prvič uvaja očetovski dopust, prinaša posebne pravice

staršem, ki se jim rodijo dvojčki ali nedonošenčki, staršem, ki imajo doma že dva ali več otrok do osmega leta starosti, in tistim, ki imajo otroka s posebnimi potrebami.

Postojnsko jamo si je v prvih 11 mesecih preteklega leta ogledalo 451 tisoč obiskovalcev, kar je za 15 odstotkov več kot v enakem obdobju lani, a še vedno za polovico manj kot v rekordnem letu 1990. Med obiskovalci so prevladovali Nemci in Italijani, na tretjem mestu so domači gostje. Sicer pa so bile v mesecu decembru v Postojnski jami že desetič zapored pripravljene žive jaslice.

Slovenija je na pristopnih pogajanjih z Evropsko zvezo zaprla še tri dodatna poglavja pravnega reda. S tem se je po številu zaprtih poglavij zavihtela na prvo mesto med kandidatki.

Vrhovna državna tožilka in nekdanja ministrica za pravosodje Barbara Brezigar je napovedala, da bo kandidirala na predsedniških volitvah leta 2002. Njeno kandidaturo so predlagali intelektualci iz kroga Nove revije.

V Slovenijo je prispel novi apostolski nuncij msgr. Marian Oleš. Nuncij se je rodil leta 1934 v Miastkowu v škofiji Lomza na Poljskem. V duhovnika je bil posvečen 1961. Je doktor cerkvenega prava. Leta 1966 je vstopil v diplomatsko službo pri Svetem sedežu. Delal je v papeških predstavništvi v Ekvadorju, Indoneziji in na Portugalskem. Zatem je devet let delal na kongregaciji za škofo v Rimu. Novembra 1987 je bil imenovan za pronuncija v Iraku in Kuvajtu, aprila 1994 pa je nastopil mesto apostolskega nuncija v Kazahstanu, Kirgiziji, Uzbekistanu in Tadžikistanu.

V skladu z zakonom o popravi krivic se je 31. decembra 2001 iztekel rok za vlaganje zahtev do povrnitve škode in pravic iz pokojninskega zavarovanja nekdanjim političnim zapornikom in svojem po vojni pobitih oseb ter za vlaganje zahtev za revizijo kazenske sodbe. Nekdanji politični zaporniki so vsi, ki so jim v času od 15. maja 1945 do 2. julija 1990 na ozemlju današnje

Rojaki iz Nice na novembrskem izletu v Parizu

(Dunaj) S svečkami v rokah na poti k oltarju, mladinski MePZ iz Litije

(Dunaj) MePZ Lubnik iz Škofje Loke se po okrepčilu poslavlja iz Slovenskega pastoralnega centra na Dunaju.

Slovenije zaradi razrednih, političnih ali ideoloških razlogov odvzeli prostost ali so jih zaradi prevzganja poslali na opravljanje družbeno koristnega dela. Za po vojni pobite osebe in za upravičence, umrle pred vložljivo zahtevo, lahko zahtevo za odškodnino vložijo njihovi svojci.

Na uradnem obisku v Sloveniji se je mudil tajnik Svetega sedeža, pristojen za odnose z državami nadškof Jean Louis Tauran. Ob tej priložnosti sta minister Dimitrij Rupel in tajnik Svetega sedeža nadškof Jean Louis Tauran podpisala sporazum med Republiko Slovenijo in Svetim sedežem o pravnih vprašanjih.

Velika večina članov glavnega odbora SLS+SKD Slovenske ljudske stranke se je odločila, da se bo stranka odslej imenovala Slovenska ljudska stranka (SLS). Kot je po glasovanju povedal predsednik stranke Franci But, je za odločitev glasovalo 128, proti pa 25 članov glavnega odbora, izrazitega nasprotovanja novemu imenu pa po njegovih besedah ni bilo. Bili pa so nekateri pomisleki in strahovi, saj so nekateri člani menili, da je za odločitev o spremembi imena prezgodaj in da bi se lahko del članstva iz nekdanje SKD "počutil izrinjenega".

Plavalec ljubljanske Ilirije, Peter Mankoč, je na EP v plavanju v 25-metrskih bazenih postavil nov svetovni rekord na 100 m mešano. Blesteli sta tudi Anja Čarman, ki je osvojila zlato na 400 m prosto, in Alenka Kejžar s srebrom na 100 m mešano.

Cene življenjskih potrebščin so se decembra 2001 zvišale za desetinko odstotka, inflacija leta 2001 je bila 7-odstotna (leta 2000 8,9-odstotna, leta 1999 8-odstotna). V letu 2001 so se najbolj podražile poštno (+24,6) in telefonske storitve (+11,4 odstotka) ter alkoholne pijače in tobak (+9,4 odstotka).

V Sloveniji je lani na cestah umrlo 280 ljudi (leto pred tem 310), slabo pa se je začelo novo leto, saj je bilo prvi dan kar šest mrtvih. Hudo ranjenih je bilo lani 2.567, laže ranjenih 9.589 oseb, 29.000 nesreč se je končalo z gmotno škodo. Največ ljudi je na cesti lani umrlo julija (35) in aprila (21).

Slovenec leta je Domen Črnuta iz Loga pod Mangartom. "Poklicnega ovčarja Domna Črnuto, predsednika vaške skupnosti iz Loga pod Mangartom, smo za osebnost leta izbrali zaradi karizme, ker je svoje ljudi iz groze, ki se je začela pred dobrim letom, popeljal v normalno življenje," je ob razglasitvi Delove osebnosti leta 2001 poudaril odgovorni urednik Mitja Meršol. Domen Črnuta je, potem ko je na vas zgrmel kamniti plaz, vodil skupnost Ložanov v begunstvu, skrbel za ženo in sinova, za sto ovac, za predelavo mleka in izdelavo sira ter njegovo prodajo. Črnuta je tudi preprečil, da bi živinorejci iz Loga, ki niso vedeli, ali se bodo sploh lahko še kdaj vrnili domov, obupali in razprodali svoje črede. Domen Črnuta: "Bežal sem pred plazom. Smrt mi je bila takrat tik za petami. Šlo je za desetinke sekunde. Takrat me je bilo pošteno strah. Potem pa nič več ... Narava nam je podarila neko posebno modrost. Imam občutek, da vidimo in cenimo stvari, ki jih prej nismo."

A N G L I J A

LONDON

V prejšnji številki Naše luči smo omenjali začetek župnikovih obiskov rojakov po Angliji in Walesu v minulem adventnem in božičnem času. O obisku rojakov v Derbyju (v Srednji Angliji) smo že poročali in napovedali njegov obisk rojakov v Aberdareu (Wales). Naš župnik je imel sv. mašo za tamkajšnje rojake v soboto, 8. decembra, na praznik Brezmadežne. Maše se ni moglo udeležiti kaj več ljudi, ker mnogi zaradi starosti ali bolezni ne morejo priti, ko se morajo v večini primerov podati na dolgo pot z avtom ali kakim javnim prevozom. Naš dobri Stanko iz Hengoeda, ki je od vseh še najmlajši, je pri nesebični pomoči bližnjemu ob žaganju vej košatega drevesa tako nesrečno padel z lestve, da se je ves polomil (zlom desne roke, vretenca v tilniku in večkratni nalom kolčne kosti). Pri sv. maši smo molili za vse trpeče brate. Po maši je župnik s pomočjo nadvse dobrega in uslužnega Srečka lahko obiskal

Stanka v bolnišnici v Merthyr Tydfilu, kjer ga je našel vsega okovanega in v mavcu – sicer pa pri pogumnem prenašanju trpljenja in muk. Ob zakramentu bolniškega maziljenja je bolnik tudi opravil adventno spoved in prejel sveto obhajilo.

V nedeljo, 9. decembra, je bila slovenska sv. maša za rojake iz Londona in okolice v kapeli Doma. Kar nekaj se jih je nabralo. Najmlajše med njimi in tudi nekatere že ne več tako mlade je obdaroval sv. Miklavž, ki je že prej pustil darove zanje v Domu, čokolado, piškote, orehe in lešnike ter podobne dobrote. Pri maši smo peli adventne pesmi in prisluhnili Mateji, ki nam je z občutkom brala bogoslužne tekste, po maši pa je pridno pomagala Metki v kuhinji pri pogostitvi vseh navzočih. Imeli smo se prijetno, saj smo se nekateri zadržali v Domu kar pozno v noč.

Za tretjo adventno nedeljo je župnik obiskal najprej rojake v Rothwellu pri Leedsu, kjer je imel za njih nedeljsko slovensko mašo že v soboto, 15. decembra, ob treh popoldne. Čeprav je skupnost v tem kraju majhna, se je k maši zbralo kar lepo število ljudi, saj so se tamkajšnjim rojakom pridružili tudi nekateri rojaki iz Derbyja in

Mansfielda. Bili smo veseli, ko se je udeležil naše maše tudi rojak, ki že dolgo živi z ženo Angležinjo in družino v okolici Leedsa. Za našo slovensko cerkveno skupnost v tem kraju je zvedel šele pred kratkim. Obljubil je, da še pride med nas. Sv. mašo in molitve smo tokrat darovali za našega dobrega rojaka Slavka Vinklerja, ki je bil na bolniški postelji v velikem trpljenju. Po sveti maši smo se, kot vedno do sedaj, tudi tokrat zadržali še dolgo v noč pri naših gostoljubnih Kravosovih. Njihov sin, duhovnik Peter, nas je po večerni maši, ki jo je daroval na svoji župniji v Bradfordu, tudi tokrat obiskal in voščil blagoslovljene praznike.

Naslednji dan, v nedeljo, je župnik Cikanek nadaljeval svojo pot do Keighlyja nad Bradfordom, kjer je imel sv. mašo ob treh popoldne. Še prej se je oglasil pri gostoljubnih Koflerjevih, ki mu ob vsakem obisku v Severni Angliji (sedaj že 15 let) nudijo gostoljubje. Naša dobra gospa Ani, žena Lada iz Dovjega, ki je sicer Avstrijka, pripravi tako okusno slovensko kosilo, kot ga lahko pripravi samo kakšna dobra gospodinja. Župnik zelo pohvali zvestobo Anice in Lada do gostoljubja in do slovenske maše v tem kraju.

Pri sv. maši v prostorni cerkvi sv. Ane se nas je zbralo kar nekaj – še največ je vernikov iz obeh Zajčevih družin, ko tudi otrok ne manjka, da popestrijo naše bogoslužje. Nekateri med njimi tudi pomagajo pri oltarju. Po maši se tukaj sedaj že nekaj časa zbiramo v župnijskem klubu, kjer nas vse čaka pogostitev. Sv. Miklavž tudi na naše otroke iz Keighlyja ni pozabil. Po župniku iz Londona je vsakemu poslal praznično vrečko različnih majhnih dobrot.

*Vsi vnučki naše
dobre Ivanke
Krajšek iz
Derbyja*

Slovenci iz Srednje Anglije: na levi so 75-letniki, prvi z desne pa je 80-letnik Franček Tivadar

Po srečanju z otroki in odraslimi v klubu je župnik kmalu "odjadral" v Clayton pri Doncastru, kjer je obiskal svoja velika prijatelja dr. Lavriča in njegovo ženo gospo Marijo. Doktor ni bil pri dobrem zdravju, zato mu je župnik ob obisku na domu podelil še zakrament bolniškega maziljenja. Po bogoslužnem obredu in molitvah je dobra gospa Marija pripravila okusno večerjo, ki je vsem trem dobro teknila. Doktor in župnik sta se še dolgo v noč zadržala v prijetnem pogovoru, nakar so po napornem dnevu začutili potrebo po počitku. Lavričevi so v naslednjem tednu z veseljem pričakovali obiske starejše hčerke in vnukinje iz Amerike ter hčerke z vnukom in 2-letno vnučko iz Srednje Anglije. Naslednjega dne se je župnik vračal v London, kjer so ga čakali še nekateri adventni opravki.

Na četrto adventno nedeljo je bila slovenska maša za rojake iz okolice Coventryja in Birminghama v Chapel Endu (Nuneatonu). Tudi tukaj se je maše udeležilo lepo število rojakov in njihovih prijateljev. Zlasti precej otrok pride v spremstvu staršev in starih staršev

k tej sv. maši. Vse najmlajše, ki so bili navzoči pri maši, je po končanem bogoslužju v župnijskih prostorih za srečanja obdaril slovenski Saint Nicholas - sv. Miklavž. Seveda tudi tokrat po svojem posredniku - župniku iz Londona.

Že naslednjega dne, v ponedeljek 24., smo doživljali skrivnost svete ga večera in svete noči. Slovenski sveti večer z našo zgodnjo "polnočnico" (ob 8. zvč.) smo, kot vedno, tudi letos obhajali v cerkvi sv. Jožefa v Bedfordu. Izredna domačnost te lepe cerkve in čudovite jaslice, ob preprostem in spontanem petju slovenskih božičnih pesmi in slovesnem bogoslužju s

kajenjem oltarja in jaslic, pričarajo posebno toplo in domače vzdušje v srcih navzočih. Celo nekateri verniki drugih narodnosti (Ukrajinci in drugi) pridejo k tej naši zgodnji polnočnici. Mnogi naši rojaki pa, žal, v tem kraju ne prihajajo k slovenskemu bogoslužju. Škodo delajo bolj sebi kot pa drugim - pa Bog se nas usmili in tega čudnega naroda! Temne sile so seveda na delu vedno in povesod. Rojstvo Božjega Sina in svetloba svete noči naj razprši temo našega naroda.

Zlati poročni jubilej Jožeta in Marije Grkman iz Haslingdena

Praznovanje božiča je naša skupnost na severu Anglije slovesno zaključila z obhajanjem slovenske božične maše na dan sv. Štefana v kapeli poljskega kluba v Rochdaleu. Ta slovesna maša, ob somaševanju dveh duhovnikov, je bila predvsem zahvalna maša ob zlatem poročnem jubileju (50-letnice zakonske zveze) naših rojakov Jožeta in Marije Grkman. Oba sta v letu njune 50. obletnice poroke obhajala tudi svoji 80-letnici življenja (Jože prav na sam božični dan). Slavnostni govornik je bil duhovnik Peter Kravos, ki je imel v angleškem jeziku lepo pridigo in nagovor jubilentoma. Vsi slovenski rojaki jima iskreno čestitamo in kličemo božjega blagoslova še za

*Zlatoporočnica
Marija in Jože
Grkman*

mnoga leta srečnega skupnega življenja.

Prav je, da se ob tej lepi priložnosti ustavimo ob slavljenčih, ki sta že od začetka obstoja naše skupnosti odigrala v življenju le-te zelo pomembno vlogo. Kdo sta Jože in Marija Grkman predvsem za bralce Naše luči.

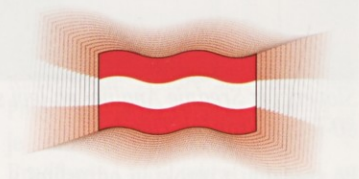
Jože je doma iz Komende in iz zglede krščanske družine sedmih otrok. V mladosti je bil po poklicu strojni ključavničar, zaposlen v podjetju svojega svaka Andreja Marina. Ko je bil leta 1943 vpoklican v nemško vojsko, so ga poslali na vojno fronto v Italijo. Tam je postal ujetnik pri zavezniški vojski in kot tak poslan v Alžirijo, kjer je prestopil k angleškemu vojnemu letalstvu (RAF). Po demobilizaciji je odšel v Anglijo in nastopil svojo prvo službo v civilstvu pri večjem avtomobilskem podjetju v Shrewsburyju. Ko je zvedel za večjo skupino Slovencev v Rochdaleu, se je preselil tja, saj se je takrat tam ustanovil slovenski pevski zbor in Jože je kmalu postal duša tega zboru. Danes seveda zbor počasi umira, ker mu manjka regeneracije - s smrtjo vsakega člana ga je vedno, neponovljivo in nenadomestljivo za en glas manj.

Marija (rojena Metelko) je doma iz Ljubljane iz družine treh otrok. V Ljubljani je bila zaposlena na arhitektonskem odseku tehničnega oddelka banske uprave. Po vojni je kot begunka preživela tri leta v begunskih taboriščih v Avstriji. Po prihodu v Anglijo, leta 1948, je dobila zaposlitev pri stroju za izdelovanje pregrinjal candlewick.

Jože in Marija sta se prvič srečala v Rochdaleu in se leta 1951, na dan sv. Štefana, poročila v katoliški cerkvi sv. Janeza (St. John R. C. Church) prav tako v Rochdaleu. Oba sta bila člana rochdalskega pevskega zbora. Pozneje sta se preselila v bližnje mesto Haslingden, kjer sta si ustanovila dom in družino. Njuni hčerki sta Majda, ki je zaposlena v kolegiju (college-u) v znanem univerzitetnem mestu Durhamu, in Rožamarija, ki je odlična organistka v domači farni cerkvi v Haslingdenu. Vnučkov pa imata Jože in Marija kar šest. Od teh je ena že zdravnica, drugi je pilot in inštruktor letalskim kadetom. Vnučinja Joanne je odlična pevka in je pela starim staršem pri naši božični in njihovi zahvalni maši ob njunem zlatem poročnem jubileju - pela je čudoviti solo: Ave Maria. Obe Grkmanovi hčerki, tako Majda, kakor tudi Roža (Rožamarija),

radi prideta na pomoč za igranje na orgle tudi pri slovenskih mašah.

Naša jubilarita sta še posebej naročila, naj se v Naši luči v njunem imenu zahvalimo vsem prijateljem in znancem za prejete voščilnice in darila. Še posebno pa pevcem za tako lep "aranžma" cvetja.

A V S T R I J A

DUNAJ

Sveti adventni čas nas je nekatere dunajske Slovence še posebej povezoval. Ob četrtek smo se zbirali na duhovne večere. Letos smo se posvetili splošnemu spoznavanju svetega pisma. Gospod župnik nas je skušal seznaniti s pomočjo splošnega uvoda v sv. pismo z izredno bogato vsebino te kraljice vseh knjig.

Praznik Brezmadežne smo v našem pastoralnem centru slovesno proslavili. Ob začetku maše je

Na Brezmadežno so tudi otroci, ki so pričakovali Miklavža, sodelili blagoslov.

Po končani polnočnici še pesem: Božji nam je rojen Sin

župnik povedal, da je bil pred 36 leti na današnji dan sprejet v ljubljanskem bogoslovju v Marijino kongregacijo in da še danes nosi isti talar z Marijino svetinjico, ki mu jo je takrat pripel ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik. Otroci, ki so bili pri maši, so se za končni blagoslov zbrali okrog oltarja in skupaj z župnikom nam vsem podelili blagoslov. Po maši smo v dvorani pričakali Miklavža, ki ga je spramljal angel in mu pomagal nositi darila za otroke. Ob prihodu Miklavža je cela dvorana zapela znano miklavževo pesem. Ta dan so prišli v naš center romarji iz Slovenije obhajali mašov naši cerkvi. Romanje je organiziralo Ognjišče.

Na drugo adventno nedeljo so pri maši in po njej s kratkim koncertom nastopili Gorjanski fantje iz Gorij. V dvorani so po pogostitvi zapeli še nekaj pesmi.

V petek, 14. decembra, zvečer je imel v naši cerkvi nastop tercet kljunasth flavt "Mikado". Vodi ga slovenska flavtistka Maja Osojnik. Igrali so dela od srednjeveških do najmodernejših komponistov.

V soboto, 15. decembra, nam je mariborski pomožni škof dr. Anton Stres pomagal, da smo adventno duhovno obnovo, ob kateri je bila

seveda tudi priložnost za spoved, dobro opravili.

Naslednji dan, na tretjo adventno nedeljo, je škof maševal in imel drugo daljše razmišljanje. Pri tej maši je pel MePZ "Svoboda" in mladinski PZ "Jeruzalem" iz Trbovelj. Po maši smo poslušali še koncert obeh zborov. Zelo lepo je zvenelo iz grl 39 pevcev in pevk.

Na četrto adventno nedeljo je pri maši pel še mnogo močnejši MePZ "Lubnik" iz Škofje Loke. Ker pevci že dolga leta skupaj prepevajo in imajo redno dvakrat tedensko vaje, je njihova pesem, tudi po maši, izredno ubrano in jasno zvenela.

Proti večeru so prišli skupaj številni moške in žene, da smo odeli cerkev v praznično obleko. Postavili smo božična drevesa in jaslice.

24. decembra smo ob 24. uri obhajali polnočno mašo. Pred njo so 15 minut nekateri tamburaši igrali božične pesmi. Božič smo kakor vsako leto obhajali kar se da slovesno in z vsem veseljem prepevali božične pesmi.

Tudi sv. Štefana smo slovesno proslavili. Imeli smo dvojezično mašo, po njej pa sta naša godovnjaka dala za pijačo.

Praznik Svete družine nam je olepšal mladi MePZ sv. Nikolaja iz Litije. Zbor poje šele pet let skupaj. Sestavljajo ga dijaki, študentje in nekaj mladih, ki že imajo svoj poklic. Zbor vodi gospa prof. Helena Fojkar-Zupančič. Po maši so zapeli najprej štiri korale in potem še nekaj božičnih pesmi. Zbor je zvenel sveže in mladostno.

Na staro leto smo se zbrali, kot doslej vsako leto, ob 19. uri k zahvalnemu bogoslužju božje besede. Prepevali smo in molili ter prejeli evharistični blagoslov. Ker nam je krepko ponagajala električna, se je vse dogajalo ob svetlobi številnih sveč. Tako je bila tudi skupna večerja bolj romantična

Na novo leto nismo mogli uporabljati orgel, peli smo "na suho" in kljub utrujenosti zelo navdušeno.

N. N.

LINZ

V mesecu decembru smo zopet praznovali v centru slovenske skupnosti v Lincu. Zbrali smo se in proslavili osebne praznike naših dragih prijateljev iz družine Kerec. Gospodu Viktorju, gospema Giseli in Marjani smo se zahvalili za iskreno prijateljstvo, za prijetna

Srečanje slovenske skupnosti iz Linza ob doktoratu Ludvika Počivarška

Družina Kerec iz Astena

druženja in redno sodelovanje v slovenski skupnosti ter jim zaželeli vse dobro.

Tudi uspešno opravljen doktorat gospoda Ludvika Počivavška, dušnega pastirja Slovencev v Lincu, je bil povod za naše prijetno srečanje in veselo druženje. Vsi smo se iskreno veselili z njim in mu zaželeli veliko uspeha pri opravljanju njegovega bodočega poslanstva, saj se zavedamo, da se naše druženje z njim končuje in da ga čakajo nove naloge in zadolžitve.

V adventnem času smo namenili naše darove za škofijsko gimnazijo v Mariboru, ki jih je gospod Zore osebno predal dr. Francu Krambergerju. Gospod škof jih je z veseljem sprejel in se za dar iskreno zahvalil.

Na štefanovo smo se zadnjikrat v tem letu zbrali v našem centru z željo, da razmislimo in pretrasemo, kaj je bilo dobro in kaj je potrebno postoriti v prihodnosti.

Gospodu A. Zoretu, predsedniku skupnosti, smo se zahvalili za orglanje pri slovenskih svetih mašah in za prijetne tople sprejeme v prostorih slovenskega centra, ki jih je s pomočjo gospoda Ivana Brodariča še olepšal. V prostorih sta namreč položila parket.

Drug drugemu smo se zahvalili za sodelovanje v skupnosti, ki nas povezuje in duhovno bogati, krepki lastno in skupno samozavest ter utrjuje medsebojen vezi prijateljstva z ljudmi okrog nas.

Razšli smo se z željo, da sta adventni in božični čas prinesla polno milosti za vse ljudi, ki so povezani z nami, za vse, ki prihajajo v naše domove ali jih srečujemo zunaj v tem zmedenem in mrzlem svetu.

L.B.

Florjančičeva mama (z dvignjeno roko) z otroki, vnuki, sorodniki iz Slovenije in sosedi

SPITAL NA KOROSKEM

Čeprav celo leto ni bilo glasu od nas, se je vedno nekaj dogajalo. Cerkvene praznike poskušamo kolikor mogoče slovesno po slovensko obhajati, posebno božične in velikonočne. Za poživitev so vmes še slovesnosti, ki občestvo še malo bolj zblizajo.

13. maja je bil naš letni izlet, bolj romanje. Precej novih krajev po Sloveniji smo videli iz avtobusa. Najprej smo si ogledali Dolsko, rojstni kraj dr. Janeza Janeža, ki je zaslovel po svojem življenjskem delu na daljnem Tajvanu. Župljani so s trudom uredili majhen muzej njemu v spomin. Tam smo bili lepo postreženi.

Odhiteli smo ob Savi mimo Litije v Kisovec pri Zagorju. V Sloveniji je tam edina cerkev, posvečena fatimski Mariji. Ta dan je bila slovesno sprejeta in blagoslovljena podoba fatimske Marije, ki jo je neki Slovenec naslikal že 1946 v taborišču Peggetz na Vzhodnem

Tirolskem. Med tem časom je krasila oltar ene tamkajšnjih cerkva. Dan je bil kar prekratek za tako dolgo pot in toliko doživetij.

Oktoberja so v Kisovcu sprejeli tudi relikvije fatimskih pastirčkov Jacinte in Francka.

Sredi junija nas je obiskal g. Toni Štekl z Dunaja, kot delegat za Slovence po Avstriji.

Zadnjo soboto v adventu kot pripravo na božič pa inšpektor slovenskih salezijancev p. Lojze Dobravec, kateremu je podrejen tudi naš dušni pastir p. Jože Andolšek. Ker je bil prvič med nami, ga je zanimalo, od kod so ljudje doma in kako tukaj živijo. Prepričan je, da jim je potreben tudi slovenski duhovnik. Našo cerkvi smo napolnili, pa tudi za polnočnico in ostale praznike, čeprav so bile sv. maše za nas v izrednem času. P. Jože ima namreč glavno faro več kot 100 km oddaljeno od Spittala.

Na jesen so strokovno prekrili našo cerkvičo s škodlami. Je pod kul-

turnim varstvom in tudi znotraj lepo ohranjena. Zato bi bilo škoda, če bi ostala prazna brez verskih opravil.

Bolj posvetno obarvani so bili osebni prazniki, več ali manj okrogli. Že na belo nedeljo je srečal Abrahama naš dušni pastir, p. Jože. Z avtobusom smo se zapeljali v njegovo glavno faro, Apače v Podjuno. Skupaj s tamkajšnjimi farani in sorodniki, ki so prišli iz rodnega kraja, smo praznovali; najprej v cerkvi, nato v župnišču in nazadnje še v gostilni. Gotovo je bilo največje presenečenje za slavljenca, ko so nepričakovano na začetku sv. maše v cerkev prišli njegovi starši, brat in sestra iz kaj oddaljenega Boštanja.

V zameno smo potem avgusta pozdravili Apačane v naši cerkvi in skupaj preživeli nekaj uric.

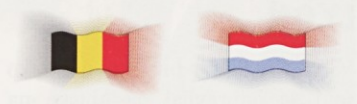
Nekateri začnejo že prav v rosnih letih praznovati, imamo pa nekaj že kar priletnih. Tako sta v preteklem letu dosegli številko osemdeset gospa Francka Podržaj in gospa Marija Florjančič. Prva mati šestih otrok, pri drugi se je pa zbralo vseh devet in so mami pošteno nazdravili.

Zadnje leto so bile v naši skupnosti bolj na delu rojenice kot pa sestra smrt, ki je prišla le po gospo Kristino Španer, ki je bila rojena pred 80 leti v Mariboru.

Nekaj izrednega pa je bilo za naše pevce povabilo v Celovec na vsakoletni koncert "Koroška poje" meseca marca. Popoldan je bil posvečen duhovniku in pevcu, salezijancu dr. Francetu Ciganu. Nastopali so zbori, ki so bili na kakršenkoli način povezani z njegovim življenjem ali delom. Dr. Cigan je v Spittalu 1945 ustanovil zbor,

katerega nasledniki so današnji pevci.

Majda Starman

BELGIJA in NIZOZEMSKA

23. decembra je Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek ob sodelovanju s Slovenskim mešanim zborom Slomšek pripravilo lepo obiskano in uspelo božičnico. Prepletala sta se pesem in branje adventnih ter božičnih tekstov v slovenščini in flamščini.

Po kulturnem programu je sledilo družabno srečanje ob dobrotah iz kuhinj slovenskih domov, nekaj pa tudi iz belgijskih trgovin ... Kuhano vino se je v tem letnem času lepo privileglo.

BOŽIČNE MAŠE so bile na treh krajih: v Genku na sveti večer ob 20. uri, v Heerlerheideju na Nizozemskem opolnoči in v Eisdnu na božič ob 10.45. Zbori Naš dom skupaj s pevci zbora Slomšek v Genku, zbor Slomšek v Eisdnu in Zvon v Heerlerheideju so nam z

ganljivimi božičnimi pesmimi pričarali pristno slovensko vzdušje.

Pri vseh treh mašah se je zbralo okrog tristo vernikov. Seveda niso bili vsi Slovenci; veliko jih prihaja prav zaradi lepega petja.

Ne vem, ali je tudi drugod po svetu tako, da je pri slovenskih liturgičnih slavjih navzočih vse manj mlajših družin in mladih ljudi. Tukaj v Belgiji je že tako, na Nizozemskem pa tudi ni veliko bolje, z izjemo mladih iz Slovenske folklorne skupine Nizozemska v narodnih nošah, kar nam daje posebno zadovoljstvo. Mislim, da je v njih toliko slovenskega ponosa, da bodo vse življenje ostali zvesti našim verskim in kulturnim vrednotam.

V stavbi Slovenske katoliške misije v Eisdnu zopet potekajo nekatera obnovitvena dela, da se bomo tukajšnji Slovenci in naši gostje iz domovine in tujine še bolje počutili. Zelo počasi napredujejo tudi dela na stavbah novega Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju. Tam načrtujemo tudi ustanovitev novega oltarnega občestva, morda tudi pevskega zbora, z ljudmi, ki prihajajo v Bruselj ob pripravah na

Folklorna skupina Nizozemska iz Heerlena

članstvo naše države Slovenije v Evropski zvezi.

Dela in zaposlitve nam torej ne manjka - pastoralnega, kulturnega, pa tudi obnovitvenega. Marsikaj gre še počasneje naprej, dokler slovenski duhovnik deluje tudi kot sožupnik na štirih flamskih župnijah.

Vsem našim rojakom, ki jih kjerkoli po svetu doseže Naša luč - prisrčen pozdrav!

Lojze Rajk

PARIZ

Miklavževanje

Svetega Miklavža imamo vsi ljudje radi. Njegova dobrota je znana vsem ljudem po širnem svetu. Vsi se ga veselimo in veliko pričakujemo od njega. Smo pač taki, da radi dobivamo darove in se ji bo veselimo. Predno je prišel Miklavž s svojim spremstvom, pa so nam otroci in mladina prikazali kratko igrico in peli pod vodstvom gospe Antonije Šimc. Vse to je povečalo zanimanje za svetega Miklavža. Miklavžev prihod je lahko tudi lepa in bogata priložnost za kulturni in jezikovni poseg v naš narodni zaklad običajev in šeg. Tudi letos nas je obiskal Miklavž, ki je bil lep in dober, saj nam je veliko lepega povedal v dvorani g. Jožefa Flisa, a še najbolje je bilo to, kar je podaril otrokom in starejšim po svoji dobroti. Najmlajši med nami pa so se

zelo bali hudičkov, ki sta delala hrup in trušč, da sta tako kazala svojo moč in strašila najmlajše.

LYON

Miklavžev dan je bil že za nami, ko sem se odpravljal na obiske na lyonsko in grenobelsko področje. Najprej sem se ustavil pri sestrah v Maconju, kjer sem se soočil z delom slovenske prednice sestre Rančan. Njeno delo je vestno, globoko in težko, a kljub temu je nasmejana in še vedno ponosna, da je Slovenka. Med sestrami je priljubljena in jo imajo za vestno osebnost, ki je pripravljena narediti vsako delo.

Naslednji dan sem se napotil k sestram frančiškankam v Morastel, kjer smo se lepo pogovorili in si izmenjali marsikatero pastoralno novost v krajevni in v vesoljni Cerkvi. Obisk je bil kratek, a bogat, saj se ob vsakem srečanju povese limo in si poglabimo bogate izkušnje za pravilno vodenje ljudi k Bogu.

V družini Horvat smo se dogovorili za poroko hčerke, ki bo v mesecu juniju prihodnje leto. Ob takem pastoralnem obisku se vidijo sa-

dovi dolgega, poglobljenega in vztrajnega dela. Večkrat si mislim, da je prednost vsakega obiska po domovih molitev in zakramentalno življenje. Drugače ne gre delo pravilno naprej. Evangelij pravi: "Po njihovih delih jih boste spoznali." Ni dovolj samo obisk in nato odhod naprej, ampak ostati in slediti delu za bodočnost družine. Taki obiski dajo duhovniku veselje, ker vidi, da njegovo delo da pozitivne rezultate.

Božič

Na sveti večer sem imel v Méricourtu polnočnico že ob 17. uri. Mnogo slovenskih vernikov je prišlo k maši, kjer so veselo prepevali božične pesmi, da so ogrevale vsako srce. Po maši smo še nekaj časa ostali skupaj, si nazdravili s pristno francosko kapljico in obenem imeli na obloženih mizi razna peciva, kruhke in še druge dobrote.

Noč je že zagrinjala zemljo, ko sem hitro vozil po poledeneli cesti proti Parizu, kajti polnočnica se bo začela že ob 21. uri. V dirki s časom mi je gosta megla dala misliti, kako smo izpostavljeni raznim nevarnostim prav duhovniki, ki delamo na velikih področjih in kilometrine so ogromne, a vse se naredi, če je

Zahvalna nedelja v Châtillonu

Med krstom Jeremija Penka

dobra volja. Ko sem prišel pred kapelo sv. Terezije, so bili že prisotni nekateri in so čakali na polnočnico, ki jim še veliko pomeni. Naša pridna Janeza pa sta vse lepo pripravila za mašo, a okrog oltarja so bile lepe in okusno pripravljene jaslice. Letošnje božične praznike je, zlasti za takšno župnijo, kot je naša, zaznamovalo neugodno in mrzlo vreme. Sveti večer je bil odet v mraz, a naša srca so bila polna topline in veselja, saj se nam je to noč rodil Odrašenik. Med vso mašo so nas božične pesmi zibale v lepi melodiji nebeških angelov: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje." Po pesmi: Sveta noč, blažena noč, smo si zaželeli lepe in blagoslovljene praznike in se vračali na svoje domove z mislijo, kako lep je božični dan. Skrivnost božične noči in blagoslov Novorojenega nam daje novega upanja in moči za vse, kar nas čaka v novem letu 2002.

Silvestrovanje v Parizu

Letošnje silvestrovanje v Parizu je bilo dobro organizirano, za to je poskrbelo Društvo Slovencev v Parizu pod vodstvom predsednice gospe Eve Sutlič. Okrog sebe je zbrala zveste člane društva, ki ved-

no delajo s pridnostjo in vestnostjo, da se vsi, ki pridejo na silvestrovanje, počutijo praznično, veselo, pač tako, da vsak čuti, da je vse naše, da delamo zase, za skupno stvar. Gospa Marjanca Ložar nas je sprejemala ob okencu za plačevanje vstopnine. Gospod in gospa Čör sta se z nasmehom vrtela pri štedilniku in pri delitvi hrane, gospa Jožica Kogej in Marija Škrli pri pripravi hrane, gospoda Janez Zorec in Jože Šimc sta imela pri blagajni veliko dela, saj je vsak hotel imeti čimprej svojo bogato večerjo in pijačo na svoji mizi. Vse pa je vodilo budno oko gospe Eve in njenega soproga Nika Sutliča. Taki ljudje so koristni za vso skupnost, saj delajo v korist vseh ljudi. Prekaljeni glasbenik gospod Marjan Slavič in njegov ansambel so nas navdušili z izvajanjem lepih melodij in peli so kot slavčki. Za vsemi aparati pa se je trudil mladi David Kurent, ki nam je še bolj polepša veselo razpoloženje. Igrali so za stare, za mlade, za vse goste, in to za vsak okus. Vsi smo se počutili kot ena družina v pričakovanju novega leta 2002.

Opolnoči smo nazdravili novemu letu, novemu času in drug drugemu zaželeli zdravja, miru, prijateljstva. Nato smo se zabavali in veselili, plesali in peli do jutranjih ur.

Viktor Kocjančič 1932–2001

30. novembra 2001 je v starosti 67 let zaspal v Gospodu Viktor Kocjančič. Rodil se je namreč 20. maja 1932 v Taminjah pri Ilirski Bistrici. Njegova zibelka je bila krščansko okolje, saj sta bila njegov oče in mati zelo verna. Svojim otrokom sta znala vtisniti Jezusa Kristusa v globino njihovih src. Najprej je v poklicni šoli vestno študiral in postal strugar. Pri tem delu je napredoval in se zelo lepo vključil v skupino delavcev v tej stroki. Sredi leta 1957 je prišel v Francijo, in to v Nico. Pozneje se je preselil v okolico Pariza in se tam poročil z Martino-Mileno Požar na slovenski misiji leta 1961. Leta 1964 se jima je rodil sin Ernest, na katerega je bil oče zelo ponosen. Med tem časom so se preselili iz Pariza v kraj AUBERVILLIRS in tam ostali do današnjih dni. Njegovo delo je bilo zelo pestro, saj je delal v tovarni Citroën, Renault, bil je nato soboslikar in končno taksist. Med pripravo za upokojitev pa ga je zahrbtna bolezen polagoma ogrožala in ga hitro izčrpala. V Sloveniji sta si s soprogo Martino postavila svoj dom v Pradah pri Kopru. Rada sta prihajala med počitnicami na nov dom. Vdano je prenašal bolezen in Bog mu je dal milost sprave. Pokopan je bil v Kopru na svojo željo, kjer je bil njegov dom. Gospodar življenja ga je poklical k sebi kot zvestega služabnika. Ženi Martini-Mileni in sinu Ernestu župnijsko občestvo izreka globoko sožalje. Pokojnemu pa želimo, naj mu bo domača zemlja

rahla in lepa: Viktor, počivaj v miru!

Ivan Drenik 1921–2001

Končana je dolga pot človeka, ki je znal živeti in pričevati pristno krščansko življenje vsem, ki jih je srečal na poti časa in dela. V župnijskem občestvu smo ga vsi poznali. Vedno je bil prisoten na verskem, kulturnem in delavnem polju kot mož vere, da je domovina prva naloga za bodočnost slovenskega naroda. Pokojni se je rodil v Begunjah pri Cerknici na Notranjskem. V družini je bilo osem otrok. Otroška in mladostna leta je preživel v domačem kraju. Še predno je začel hoditi v šolo, je bil že ministrant. Po osnovni šoli se je odločil za trgovca, a med vojno je preživljal težke čase in po vojni ni videl bodočnosti za svoj poklic brez politične preнове. Leta 1954 se je na Blokih poročil s svojo izvoljenko Marijo "Mimi" Miklavec iz Nove vasi. Po rojstvu sina Petra se je Ivan odločil za pobeg v Italijo. Šest mesecev je bil v begunskem taborišču v Vidmu, odkoder je odšel v Francijo v Merlebach na delo v tamkajšnje rudnike. Počasi se je vživel v novo okolje in v rudarsko delo ter si celo uredil malo zasilno stanovanje v Neveresu in tu se mu je pridružila žena s triletnim sinom Petrom. Nato je dobil delo pri Citroënu v Parizu in že v samem začetku bivanja v Parizu se je pridružil slovenski skupnosti ter sodeloval pri nedeljskem bogoslužju in pri vseh kulturnih prireditvah. V letu 1961 je bilo ustanovljeno Društvo Slovencev v Parizu in leta 1969 je postal celo njegov predsednik. Na dan njegovega pogreba v Châtillonu sta mu med pogrebno mašo spregovorila g. Janez Ložar v imenu Društev

Slovencev v Parizu in g. Ciril Valant v imenu župnijskega sveta.

Gospod Ložar je v slovo rajnemu dejal takole: "V imenu Društva Slovencev v Parizu se danes poslavljam od tebe in si to štejem v veliko čast. Samo pred nekaj tedni si stal tu na mojem mestu in molil prošnje za vse naše potrebe. Po končanem obredu si mi omenil svoje težave z zdravjem. Sam si bil trdno prepričan, da boš kmalu prebolel to krizo in se vrnil spet med nas, vendar je bila zahrbtna bolezen močnejša od tebe, izpila ti je zadnji sok tvojega življenja. Na sveti večer te ni bilo med nami in naša skrb je naraščala pred jaslami. Gotovo bi jih bil vesel, saj jih je Janez Zorec s posebno ljubeznijo pripravil po slovensko. Vem, da si jih danes vesel, saj te spominjajo na tvoj dom, na domovino Slovenijo, ki si jo vedno spoštoval in ljubil. Danes si se zadnjič vrnil kot zvesti dobri pastir pred jaslice z željo za vse človeštvo: "Mir ljudem na zemlji." V to resnico si vedno verjel in ji ostal zvest do konca ... Dragi Ivan: "Danes ni časa za jok, preveč dela sta s soprogo vložila v naše skupno delo, da smo še vedno tu, združeni ob tvoji krsti. Danes je dan zmagoslavja, saj vemo, da boš z nebes pazil na nas kot naš starejši brat. Ivan, mirno počivaj na božji njivi v Châtillonu, med prijatelji, ki so že tam in čakajo na vstajenje. Tvoji družini, posebno ženi Mimi, naše iskreno krščansko sožalje!"

V imenu župnijskega sveta se je g. Ciril Valant kot predsednik poslovil od pokojnika takole: "Poslavljamo se od modrega in vestnega moža, zvestega prijatelja, marljivega sodelavca našega župnijskega občestva. S svojo pokončno držo je bil zgled vsem in redno je s svojo ženo Mimi z veseljem prihajal v našo

skupnost. Ni bilo prireditve ne nobene kulturne akcije v našem domu, ne da bi g. Ivan sodeloval. Gospodovo vabilo k nedeljski maši je bil vedno njegov odgovor: "Tukaj sem!" Nikdar se ni izgovarjal rekoč: Hišo sem kupil, preveč dela imam, utrujen sem, prijatelje imam na obisku, preveč slabo vreme je in podobne prazne izgovore. On je bil vedno prisoten v cerkvi, na Gospodovem kraju. Bil si angažiran kristjan, nedeljo za nedeljo si bral berila ali prošnje, skrbel si za duhovno in materialno blagostanje našega župnijskega občestva. Prizadeval si se za tisto, kar nikoli ne mine. Bil si potrpežljiv, nisi se ponašal ne napihoval, nisi bil nevoščljiv, nisi iskal svojega, nisi mislil hudega, nisi obrekoval, nisi se dal razdražiti, nisi se veselil krivic, veselil si se pa pravice, ljubezni do bližnjega in svobode v svetu. Modro si nabiral zaklade tam, kjer molj in rja prineseta sebičnost in uničenje. Zato dragi prijatelj, pojdi z zaupanjem po plačilo, ki ti ga je pripravil Gospod, pravični sodnik ..."

Slovensko občestvo v Franciji pa izreka njegovi ženi Mimi, sinu Petru, vnuku Gregorju, bratom in sestram v Sloveniji in vsem njegovim prijateljem iskreno sožalje. Pokojnemu Ivanu pa želimo, naj mu bo tuja zemlja lahka in naj počiva v miru z njim, ki ga je ljubil vse življenje!

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA

LORGUES

V sredini adventnega časa je v daritvi za ljudi in Gospoda izgorelo življenje naše drage sestre Angele-Jelisave Stare.

Rodila se je 20. 1. 1921 na Bledu kot tretja od devetih otrok. Dva njena brata sta prerano umrla in tudi tri njene sestre so že dolgo v večnosti. Leta 1939 je vstopila v redovno skupnost Notre Dame de Sion in med vojno napravila redovne zaobljube. V Parizu je opravljala najprej poslanstvo bolniške sestre v internatu zavoda, kjer so jo gojenke zelo cenile. Iz Pariza so jo poslali v Lyon, pozneje pa še v Rim.

Ko je njeno zdravje opešalo, so jo leta 1989 sprejeli v redovni hiši v Lorguesu. Njen preprost, vesel in družaben značaj je dobro prikrival bolezen. Hitro si je pridobila prijatelje. Ker je bila nadarjena za slikanje, se je vključila tudi v slikarski krožek.

V zadnjih mesecih pa je nenadoma vidno oslabela in obležala. Veliko je molila rožni venec: v slovenščini, v francoščini in tudi v latinščini. Vsakokrat, ko sva se srečala, je njena misel v pogovoru poromala tudi na rodni Bled. Ljubila je svojo domovino in rada prepevala slovenske pesmi. Predvsem ji je bila pri srcu pesem Marija, Mati moja.

Julka Pascalone iz Nice je ljubiteljica narave in dobra pevk.

Slovenska skupnost v Nici ima veliko srečo, da ima dobrega organista Metoda Cankarja, ki s svojim igranjem izvabi iz nas veliko pevskega navdušenja.

Zadnjič sem jo obiskal le nekaj dni pred odhodom v večnost. Obljubila mi je, da bo prosila pri Bogu zame in za naše rojake. Oba sva vedela, da je bilo to najino srečanje zadnje na zemlji in z veliko spokojnostjo je bila pripravljena na odhod.

Draga sestra Jelisava, naj vam bo Bog bogat plačnik za sadove, ki ste jih v življenju obrodili zase in za druge!

David Taljat

I T A L I J A

MILANO

Milanski Slovenci smo se v nedeljo, 16. decembra, kot ponavadi ob štirih popoldne zbrali k praznični božični evharistični daritvi. Za nas

je že prava tradicija, da nas v predbožičnih dneh vsako leto razveseli tudi kakšen zbor iz matične domovine. Letos nas je obiskal 25-članski dekliški zbor "Znamenje" iz Volč pri Tolminu.

Z zborom je pripotoval med nas tudi naš dolgoletni duhovnik msgr. Oskar Simčič iz Gorice. Njegov obisk nas je resnično razveselil in počastil. Naš sedanji duhovnik David pa nam je iz Nice pripeljal nekatere tam živeče Slovence – naše znance in prijatelje, katerih smo vedno zelo veseli.

Zbor "Znamenje" nam je med mašo čudovito in občuteno prepeval in nas popeljal v praznično v-zdušje prihajajočega praznika – rojstva našega Gospoda. Po maši nam je pripravil tudi kratek koncert božičnih pesmi, ki smo jih spremljali z ganjenostjo in navdušenjem, saj je ob koncu vsake pesmi zadonelo močno ploskanje. Bogu bodi hvala za to lepo doživetje, kakor tudi duhovnikoma za lepe in spodbudne misli v pridigi.

Kot je običaj, smo se po maši zbrali k praznični zakuski v dvorani gostujoče župnije. Ob sladkih in slanih dobrotah ter kozarčku vina so se tudi naši jeziki razvezali v živahne razgovore. Tako se vedno znova med seboj spoznavamo in povezuemo.

Žal je čas prehitro tekel in prišel je trenutek odhoda. Teško se je bilo posloviti od mladih volčanskih deklet, msgr. Simčiča, našega duhovnika Davida in prijateljev iz Nice. Z mahanjem rok, prijateljskimi poljubi in vihtenjem slovenske zastave smo si želeli izmenjati najtoplejše misli srca. In ko smo se končno razšli, nam je vendarle ostalo upanje, da se kmalu ponovno obiščemo.

Mlada in prisrčna družina Premru iz Milana

Lepa so ta naša srečanja in veliko nam pomenijo. Hvaležni smo slovenski katoliški Cerkvi, da med nas pošilja duhovnike, ki skrbne za nas, nas utrjujejo in podpirajo v veri in narodni zavesti. Hvaležni smo tudim pevskim zborom, ki vedno radi pridejo med nas, da nas razveselijo in nam posredujejo kakšen biser iz zakladnice naših duhovnih in narodnih pesmi.

Klara Donno - Četrtič

Kristijan Božič in Bojan Simončič pripravila miklavževanje. Veliko je bilo otrok pa tudi starejših, ki so si z zanimanjem ogledali slovenski film Miklavž prihaja in ko je Miklavž v spremstvu angelov in parkeljnov v resnici prišel, je med otroki završalo! Nekateri so ga komaj čakali, drugi so bili bolj boječi in so plašno pogledovali proti parkeljnom. Toda Miklavž jih je potolažil, da ima za vse darila, ker so bili vse leto pridni, ker so molili in hodili k maši. Miklavž je prinesel veliko daril in otroci so jih bili iz srca veseli, najmlajši še posebej, in

bili so prav posrečeni, ko so z baterijskimi svetilkami svetili v odrasle in tako opozarjali nase.

Prireditev je odlično uspela. Da je Miklavž lahko obdaril prav vse, je poskrbel Miklavžev "sponzor" Mihael Fras, to je človek, ki ima pekarno v Nemčiji in na Češkem, prodaja pa tudi v Sloveniji. Podaril je lepe sladke Miklavže in parkeljne in drugo pecivo. Njegov brat Johannes živi v naši župniji, kjer velikokrat priskoči na pomoč kot pleskar ali pa snemalec. Tokrat sta združila moči in prav vsi smo se skupaj veselili dolgo v noč.

V Berlinu smo se pridno pripravljali na božične praznike. K lepemu praznovanju sodi tudi lepo pogrnjena miza in domače jedi, zato smo se odločili, da sami napravimo prave slovenske pečenice. V četrtek, 13. decembra, smo torej v naši župniji imeli kolone. Bilo je zelo zabavno. Karli Božič in predsednik Društva prijateljev Abrahama Slavko Simončič sta mlade učila delati domače klobase. Nespretni prsti so postajali vse bolj spretni in kar samo se nam je smejalo, ko smo imeli pred seboj cel kup klobas, najbolj pa na koncu, ko

BERLIN

Miklavževanje

V soboto, 8. 12., so se otroci s svojimi straši, brati in sestrami v velikem številu zbrali pri večerni maši, kjer smo se še posebej spomnili vseh bolnih v župniji, ki jih pogrešamo.

Po maši smo se zbrali v veliki dvorani, kjer sta mlada organizatorja

Sveti krst Céline Krajner

smo jih skupaj pokusili. Ob glasbi Druge generacije smo preživel prijeten večer in bili smo si enotni, da bomo kolone pripravili tudi naslednje leto.

Božič v Berlinu

Na sveti večer, 24. decembra 2001, je berlinske ulice pobelil sneg. Zakril je vso nesnago sodobnega sveta. Mesto se je umirilo, ulice in domove je razsvetljevalo na tisoče lučk. Ljudje so, zbrani v krogu svojih družin, Slovenci pa v prostorih župnije, čakali na božič, na polnočnico. Počasi so se v cerkvi prižigale luči, oglasila se je pesem: "Sveta noč, blažena noč ..." Župnik Izidor Pečovnik je položil Jezusa v jaslice k Mariji in Jožefu in zbrane v božični pridigi med drugim takole nagovoril:

"Sveti večer je. Zbrani smo v cerkvi svete Elizabete v Berlinu, od koder vsem ljudem v cerkvi in pred TV-ekrani kličem: Mir ljudem na zemlji, ki ste blage volje ...

Letošnji božič je za župnijo sv. Elizabete nekaj posebnega. Dve župniji, nemška in slovenska, praznujeta ta najlepši praznik življenja skupaj. Druga ob drugi, druga z drugo. Slovenci, ki smo gostje v tej župniji, s tem praznikom v prvi vrsti preko Jezusa-otroka izkazujemo hvaležnost nemškim bratom in sestram v veri. Kakor sta bila božja mati Marija in sveti Jožef hvaležna pastirjem na betlehemskih poljanah, da so ju v veliki stiski sprejeli medse, jima ponudili streho nad glavo, da je Marija lahko položila v jasli novorojenega Jezusa, ki je prinesel mir za vse ljudi sveta, tako smo mi vsi tujci nocoj iskreno hvaležni, da smo v Nemčiji dobili delo, stanovanje in vso svobodo. Vse to je še poseben razlog

za praznovanje letošnjega božiča ..."

Polnočnica je potekala v slovenskem in nemškem jeziku. Župnik Izidor Pečovnik je milijonom vernikom pred TV ekrani svojo božično poslanico podal v nemškem jeziku, to pa zato, ker je mašo direktno prenašala osrednja nemška TV hiša ARD. Berilo je v slovenskem jeziku prebrala Iva Brumnjak, sodelovali so še: slovenski ženski zbor Planika in moški oktet, ki ju vodi Franci Pukmeister, ter ansambel Druga generacija. Pel je tudi nemški zbor sv. Elizabete. Iz domovine je prišla pevka Karmen Stavec, ki je pred odhodom v Slovenijo živela v Berlinu, kjer še živijo in delajo njeni starši. Zapela je znano črnsko duhovno pesem v slovenskem, nemškem in angleškem jeziku. Da pa je bilo še bolj čutiti Slovenijo, so bile prisotne tudi slovenske narodne noše.

Silvestrovanje

Na silvestrovo ob 18. uri je župnik Dori daroval zahvalno mašo v slovenskem in nemškem jeziku za obe župniji. Zbralo se je veliko ljudi, ki so po maši ostali na silvestrovanju. Organizatorica tradicionalnega silvestrovanja je bila Sonja Pukmeister. V veliko pomoč ji je bil njen prijatelj Mitja Zakrajšek in njena starša Franci in Terezika Pukmeister. Mladi so na poseben način okrasili dvorano, kar je vzbudilo zelo svečano in intimno, domače vzdušje. Odlične kuharice so se izkazale s silvestrskim menijem, mladi so pomagali v kuhinji in pri strežbi. Gostje so bili zadovoljni, kar se je odražalo na njihovih obrazih. Za ples in razvedrilo je skrbel ansambel LIPOVŠEK iz Velenja, še posebno njihova pevka Danijela, ki zna tudi jodlati. Opolnoči so drug

drugemu zaželeli sreče v novem letu in si nazdravili, potem pa ob dobri hrani in pijači ter ob zvokih odličnega ansambla plesali do jutra. Organizatorica Sonja in njeni pomočniki so se od prvega do zadnjega zelo potrudili in uspelo jim je pripraviti prijazen večer in odlično razpoloženje za vse ljudi.

Abrahamki Mariška in Tilka

Zvečer pred tretjo adventno nedeljo, v soboto, 15. decembra, je v skupnih prostorih župnije praznovala Abrahama prizadevna faranka Mariška Kolar. Poleg njenih najdražjih, moža Geze ter sinov Igorja in Aleša, se je zbralo tudi veliko prijateljev in vsa župnija. Mariška je odlična šivilja, pred kratkim je sešila nove obleke za ženski zbor Planika, da bodo pri polnočnici blestele ne le z glasom, pač pa tudi z lepimi oblekami. Pevke so se Mariški ob njeni 50-letnici najlepše zahvalile in ji čestitale s pesmijo. Sledile so še številne čestitke, najlepša je bila od domačih. Sinova sta se mami zahvalila za vso ljubezen in dobroto,

Abrahamka Tilka Selevšek z možem Mirkom

pa tudi očetu, ki mami ves čas stoji ob strani. Prijateljice so ji spekle torte, ki so opolnoči priromale v dvorano. Na čelu spreveda je bila naša pevka Nina Šaruga, ki je Tilki solo zapela pesem: Danes je tvoj rojstni dan. Njej so sledili tudi drugi mladi in bilo jih je veliko. Mariška je bila presrečna in veseli smo, da smo ji polepšali praznovanje.

V petek, 21. decembra 2001, je v prostorih župnije, v krogu prijateljev, praznovala 50 let življenja Tilka Selevšek. Tilka je doma iz vasi Grad pri Cerkljah, njen mož Mirko iz Trbovelj. Oba sta zvesta sodelavca župnije. Tilka je pred kratkim ob pomoči Barbare Grabnar sešila blazine za cerkvene klopi. Skoraj pri vseh prireditvah in slovesnostih pomaga v kuhinji, saj je odlična kuharica in je tudi vso hrano za svoje povabljenke sama skuhala. Ima izreden smisel za dekoracijo prostora, miz, kar je že velikokrat dokazala ob različnih priložnostih in tudi tokrat so bile mize tako čudovito pripravljene, da je ob pogledu nanje zastajal dih! Z nekaj pomočniki je tako rekoč sama poskrbela za vse. Bog ji je naklonil veliko talentov, ki jih rada razdaja za cerkev, za kar ji izrekamo iskreni boglonaj in ji kličemo na zdrava in srečna leta!

Marinka Mošnik

ESSEN

Narod moj, pred hlevčkom mu pesmi najlepše zapoj ...

S pesniškim pridihom in srčno toplino pristopa slovenski človek k jaslicam, doživlja svojo polnočnico, praznik božične skrivnosti. Toliko bolj gotovo na tujem povezan s tolikerkimi spomini na dom in mladost. Letošnji božični prazniki so

nam celo po svoji zunanji danosti beline doprinesli k doživetju praznika božjega rojstva.

Doživeto smo praznovali kar tri polnočnice: v OBERHAUSNU, v MOERSU ter opolnoči v ESSNU. Nežni glas flavte, poetični božični recitali in v srce segajoča domača božična pesem so nas uvajali v polnočnice in rojevali v nas božji prihod, ki je v lepem odzivu rojakov odzvanjal enako na sam božični dan ter na štefanovo ob misli in besedi na praznik naše slovenske samostojnosti. Lepa trikrajevška akcija postaja polagoma v januarju že kar tradicija. Z darovi se spominimo najmlajših, potrebnih otrok v deželah, kjer delujejo naši misijonarji.

Bog z vama, iz srca želimo na skupno pot Nadine VITKO in Thomasu STRÖMERJU. Zadnje septembrsko soboto, 29. 9. 2001, sta si izrekla "DA" pred Bogom v prelepi stari gotski Marijini cerkvi v bižini Neukirchen-Vluyna, ki je bila ob tej priložnosti prepolna domačih in prijateljev. Zbor Slovenski cvet je doživeto spremljal poročno mašno slavje. Naj lepota in prisrčnost poročnega dne dograjuje vajin dom in družino na skupni poti

Nadine Vitko in Thomas Strömer sta izrekla svoj "da" pred Bogom.

in božji blagoslov naj spremlja vse vajine korake.

Dobre želje, tokrat še posebej možem ...

Naš 75-letnik Franc Žnidar

75-letnico življenja je 11. januarja obhajal rojak Franc ŽNIDAR. Doma je iz župnije Vodice pri Ljubljani, tu v Essnu pa živi že 45 let. Ni rojakov v Essnu in okolici, ki našega Franca ne bi poznali. Rad in redno prihaja k slovenskim mašam in se tudi rad udeležuje naših skupnih srečanj. Vsega dobrega mu želimo rojaki in Bog naj mu nakloni vsega, kar potrebuje na nadaljnji poti. Posebej mu želimo zdravja.

60 let je 12. decembra dopolnil naš rojak Tone KAVČIČ, prav tako iz

60 let je mladostno zabeležil Tone Kavčič.

Silvo Kopše je naštel 30 let, harmonika seveda manj.

Essna. Primorski duši, pripravljeni za vse dobro, želimo iz srca božjega varstva in spremstva v krogu družine in naše skupnosti. In zdravje naj služi, Bog daj!

Z Abrahamom sta se srečala zakonca-rojaka Tone (v septembru) in Ivanka (na sv. Štefana v decembru) NOVAK. Obema želimo vse dobro, posebej še Tonetu za "koražno" branje beril pri maši, tudi v bodoče.

28. decembra pa je v mladostno 30. leto "zakorakal" Silvo KOPŠE. V Essnu nam je vsem poznan po branju beril, vsestranskem sodelovanju, nepogrešljiv je pri folklori s harmoniko ter na slovesnostih v narodni noši. Lepo povezuje harmonijo župnije in društvenega življenja. Naj tudi v bodoče svoje mladostne sile z veseljem daruje s svojimi številnimi darovi sorojakom. Silvo - Bog živi, ti kličemo in se ti zahvaljujemo.

FRANKFURT

Božični prazniki so marsikoga iz naše župnije kljub slabemu vremenu usmerili proti domovini. Kakor je bil sveti večer zaradi sneženja naravnost romantičen, pa so bolj oddaljenim zimske razmere preprečile, da nekateri niso mogli priti k slovenskemu bogoslužju zlasti v Frankfurt.

V decembru smo izvedeli kar za nekaj smrti. Konec novembra so našli mrtvega v njegovem stanovanju v severnem delu Frankfurta Lenarta Remiha. Rodil se je 1. januarja 1935 v Zabukovju pri Sevnici v revni družini desetih otrok. Po končani osnovni šoli je šel v Ljubljano, kjer se je izučil za peka. Leta 1962 je prišel v Frankfurt, kjer je tudi naredil izpit za pekarskega mojstra. Vse do upokojitve je opravljal ta poklic in ves čas je bival v Frankfurtu. Pokopan je bil v bližini Stuttgarta, kjer živi njegova sestra.

Pokojni Lenart Remih s svojim malim nečakom Leonom

Prav tako v Frankfurtu je v decembru umrla in bila 21. 12. 2001 pokopana 81-letna Olga Strojnik, roj. Levičar, po rodu iz okolice Krškega oziroma iz Ljubljane.

Preko prijavne službe je prišlo obvestilo o smrti 57-letnega Franca Ploja iz Frankfurta, po rodu iz Ščavnice, ki pa je živel v domovini, tu pa je imel še ohranjen naslov.

Za vse rajne molimo in prosimo zanje božje dobrote in usmiljenja, vsem domačim in sorodnikom pa naj veljajo Jezusove besede: Jaz sem vstajenje in življenje.

rem

MANNHEIM

Zlata poroka v Ettenheimu

Pretresljiva je življenjska pot zlato-poročencev Johana in Ane Mesarec. Oba sta doma iz Ptuja, pa ju je usoda pripeljala v južno Nemčijo na obronke Schwarzwalda. Johan je bil namreč mobiliziran v nemško vojsko. Ob koncu vojne so ga Nemci vlekli s seboj v Nemčijo. Že čisto na koncu vojne so ga v glavo zadeli drobci ameriške bombe. Ostal je živ, čemur so se mnogi zdravniki čudili, izgubil pa je obe očesi. Ameriški zdravniki so ga lepo zdravili, nato je prišel za nekaj časa v angleško ujetništvo, dokler niso spoznali, da ni Nемец

Zlatoporočenca Johan in Ana Mesarec

in so ga spustili domov. Poročil se je in se veselil, da mu bo žena pomagala nadomestiti izgubljeni vid. A mu je že čez tri leta umrla, ker se je toliko opekla ob požaru, ki je zajel hlev. Reševala je živino in delala za dva, saj Johan zaradi slepote ni mogel nič pomagati.

Čez dve leti se je poročil s sedanjo ženo Ano Šori, ki že petdeset let lepo skrbi zanj. A usoda jima ni bila naklonjena. V rodnem Ptujju ga je oblast gledala postrani, čeprav ni bil sam nič kriv, če je bil mobiliziran v nemško vojsko. Dobival ni nobene podpore ali invalidnine. Zato sta bila prisiljena, da se preselita v Nemčijo. Njuno bivanje v Nemčiji se ni začelo nič kaj imenitno. Ko sta leta 1959 prišla v Nemčijo, so ju nastanili v taboriščih v Salzburgu, Kirzhartnu (Kirchardt) in nazadnje v Ettenheimu (Ettenhajmu). Ko so Johanu končno priznali nemško invalidnino, sta prišla iz taborišča in se naselila v stanovanju, v katerem prebivata še zdaj. Pred štirinajstimi dnevi sta skromno praznovala zlato poroko. Veselila sta se že, da bosta praznovala v krogu sorodnikov iz Slovenije, a sta morala večje praznovanje opustiti zaradi bolezní. Seveda jima želimo, da bi se zdravje izboljšalo in bi si še naprej lahko izkazovala naklonjenost in medsebojno pomoč.

J. M.

Krst Isabele Rozman

čestitamo vsem, mali Isabeli pa želimo obilo blagoslova na njeni življenjski poti.

Smrt. Vse nas je prizadela nenadna smrt Alojzija Praznika, ki je mirno zaspal v Gospodu po kratki, a hudi bolezni. Poslovil se je okrepcan z zakramenti božjega usmiljenja, ki jih je prejel še pri polni zavesti na bolniški postelji.

Pokojni se je rodil leta 1939 v Spodnjih Krašnjah pri Mozirju v Savinjski dolini. V Nemčijo je prišel 1966. Zaposlen je bil v različnih službah, najdlje kot voznik avtobusa. Zaradi svoje pridnosti in pripravljenosti za pomoč je bil pov-

sod zelo priljubljen. Imel je širok krog prijateljev in znancev, ki ga zelo pogrešajo. Rad je pomagal tudi pri farnih prireditvah. Bil je mirnega in razumevajočega značaja. Svojega invalidskega pokoja ni dolgo užival. Zahrbtna bolezen ga je v nekaj tednih povsem izmučila. Na vstajenje čaka v domači zemlji. Bog naj mu da svoj večni mir in pokoj. Žalujočim domačim in vsem sorodnikom naše iskreno sožalje. Spominjamo se ga v molitvi.

STUTT GART

Slovo od Toneta Strojana

V četrtek, 27. decembra, se je v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu zbrala velika množica. Slovo ... slovo od nenadno umrlega moža in očeta, sorodnika, prijatelja. V prvi vrsti žena Katarina, hčeri Helena in Irena, sin Martin, drugi sorodniki, predvsem pa številni prijatelji pokojnega Toneta.

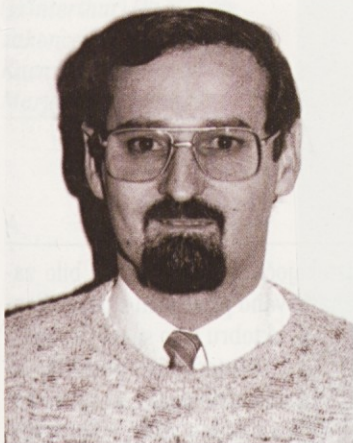
V poslovnih besedah je njegov prijatelj Peter Kajzar strnil Tonetove odlike: "Našemu slovenstvu v tujini je dajal tiste vrednote, ki so jih sposobni dajati samo velikani. Kulturni delavec, organizator, napovedovalec, režiser in

Pokojni Alojz Praznik

MÜNCHEN

Krst. V Naklem je bila krščena naša faranka Isabela Rozman, hči Konrada in Tatjane, roj. Kerin. Botra sta bila Simona Zorenč in Jože Kerin. Pristrčne Isabele so veseli vsi v družini: starši, stari starši in še posebej sestrica Beatrice. Ob tem veselem dogodku

Anton Strojan, rojen 26. sept. 1947 v Škofji Loki, umrl 22. dec. 2001 v Ludwigsburgu v Nemčiji.

igralec ... predsednik Kulturnega društva Slovenija, podpredsednik Svetovnega slovenskega kongresa, predvsem pa prijatelj!

Med sveto mašo je župnik dr. Zvone Štrubelj uglasil besede slovesa prav na evangeljsko temo prijateljstva. V strnjenem zapisu posredujemo njegovo razmišljanje.

"Nihče nima večje ljubezni," pravi Jezus, "kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji ..."

Te besede, ki jih je zapisal evangelist Janez, so bile rdeča nit življenja in dela dragega Toneta. Že od septembra naprej je skrita in zahrbtna bolezen pritiskala nanj. Prišel je čas za dneve poglobljanja, za družinski seminar na Schönenbergu, v Ellwangenu. Prijavil je sebe in ženo rekoč: *Čeprav je težko s časom in zdravjem, se prijavljava. Za take reči si je potrebno vzeti čas ... za take reči si je potrebno vzeti čas!* Še slišim ton, s katerim je te besede izrekel, kot da bi vedel, da bodo ti dnevi duhovnega zorenja zadnji dragoceni dnevi srečanja s samim seboj, z drugimi in z

Bogom. Romarji v Očetovo hišo, to je bila tema seminarja. Prvi romar, ki je prestopil prag časa in prostora in se dokončno vselil v Očetovo hišo, je prav on.

Prav v tistih novembrskih dneh duhovne oaze na družinskem seminarju se je tudi odločil - zaradi težav z zdravjem - oklevaje - a vendarle, odločil se je, da bo - in tega še ni vedel - zadnjič režiral Miklavževo igro in nastopil v vlogi Miklavža, glasnika dobrote. Ponosen je bil na Miklavževo ekipo, z globokim prepričanjem in zanosom je na decembrski turneji po deželi Würtemberški, od Böblingena, Pfullingena, Schw. Gmünda, Stuttgarta, Heilbrona in Aalena zaigral svetega Miklavža in sanjal kljub izčrpanosti, kako bi bilo lepo, če bi nas drugo leto povabili še v Ulm, Augsburg, München ali celo kam v Slovenijo. Tako sanjajo le veliki ljudje ...

V režijo letošnje Miklavževe igre je, in v to sem prepričan, po navdihu Svetega Duha, vnesel tudi Frančiškovo pesem o miru. O moj Bog, dopusti mi, da bom tvoj glasnik miru, aleluja. Kjer ljudje mrzijo

Anton Strojan se pripravlja na Miklavževo igro.

se, naj prinesem jim srce, aleluja (srce je imel za otroke, za bolne, za stiskane ...).

Kakor da bi nam vsem s sporočilom te pesmi napisal duhovno oporoko. Originalno se aleluja na koncu druge vrstice ne ponavlja. On jo je na vseh predstavah ponovil. Šele zdaj razumem, da je bila ta dodana "aleluja", Tonetova "aleluja", aleluja zapeta v čast Kristusu, zmagovalcu zla in smrti, Gospodu življenja, Knezu miru, za katerega je živel do zadnjega diha. On ga je izvolil in nam ga poslal kot pričo božje, Očetove dobrote in ljubezni. *"Niste vi mene izvolili," pravi Jezus v evangeliju, "temveč sem jaz izvolil vas in postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostene; in Oče vam bo dal, karkoli ga boste prosili v mojem imenu" (Jn 15,16).*

Na koncu razmišljanja o duhovni oporoki globokega vernika in velikega Slovenca se je župnik takole obrnil nanj:

Kako res je: *"Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo da življenje za svoje prijatelje ..."* To je bilo vodilo tvojega življenja. In z Jezusom nam danes ti, z nebeških obzorij, ponavljaš: *Vi ste moji prijatelji. Ostanite v božji ljubezni. Ostanite glasniki miru. Ostanite zvesti materini besedi in slovenski zemlji: zemlji, ki bo prav kamalu sprejela tudi tvoje telo. Veliki uvid našega največjega pisatelja Ivana Cankarja: "mati, domovina, Bog", si udejanjil v življenjsko sintezo, v živeto realnost. S teboj bomo o tej trojni razsežnosti, ki daje identiteto našemu narodu, sanjali tudi mi. Sedaj pa ti želimo prijateljsko in z občutkom duhovne povezanosti zapeti pesem o miru, tvojo duhovno oporoko. Pri tem želimo prositi, naj*

te Bog sprejme v svoj večni mir, kjer vsi odrešeni zmagoslavno pojejo alelujo Jagnjetu na prestolu, tako kot je v knjigi Razodetja zapisal evangelist Janez: "Aleluja! Hvala in slava, modrost in zahvala, čast in moč ter oblast našemu Bogu na veke vekov. Amen!"

Besede slovesa in zahvale je po maši v imenu slovenske Cerkve v izseljeništvu izrekel tudi msgr. Janez Pucelj iz Münchna. Po prijateljskih besedah Petra Kajzarja v imenu Društva Slovenija so se od njega z izredno lepimi besedami poslovili še Štefan Fabčič v imenu ŽPS in slovenske župnije v Stuttgartu, Marija Petrič v imenu mešanega pevskega zbora Pr'jatli in Franc Leben v imenu Miklavževe igralske skupine. Domači cerkveni pevski zbor pod vodstvom organista in Tonetovega prijatelja Damjana Jejčiča, ki je s svojim petjem obogatil obred slovesa, je na stopnicah pred cerkvijo, kamor so po maši pripeljali Tonetovo krsto, zapel še pesmi K tebi želim, moj Bog in slovensko narodno Gozdič je že zelen.

e. j.

Prijateljsko slovo v Škofji Loki

O slovesu in pogrebu v Škofju Loki nam na kratko poroča gospa Cilka Novak, Strojanova družinska prijateljica, članica Društva Slovenija v Stuttgartu in članica Mešanega pevskega zbora Pr'jatli.

"V soboto, 29. decembra 2001, je bil Tone Strojan položen k zadnjemu počitku na domačem pokopališču v Škofji Loki.

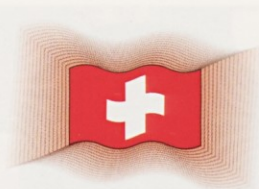
K maši zadušnici, ki sta jo poleg dveh domačih duhovnikov darovala tudi naš nekdanji izseljeniški župnik g. Janez Šket in duhovni pomočnik g. Pavel Uršič, se je ob soročnikih zbralo veliko ljudi.

Številni prijatelji in rojaki iz Stuttgarta in okolice, ki so bili za praznike v Sloveniji, pa tudi drugi, ki so se že preselili v domovino. Nabito polna cerkev in dolg sprevod na pokopališče pričajo, kako je bil Tone priljubljen in kako težko je bilo slovo.

Globoke besede hvaležnosti mu je v imenu Svetovnega slovenskega kongresa in tudi kot prijatelj izrekel g. Feliks Tavčar. V slovo je spregovoril tudi g. Danilo Siter iz Krškega, predavatelj na družinskem seminarju v Elwangenu. Poslovilne besede prijatelja in sošolca poklicne zobotehnične šole v Ljubljani in predstavnika kulturnega društva Sotočje, pa tudi zahvala domačega župnika pričajo, da je Tone gojil žive vezi z domovino. Tudi g. Janez Šket, s katerim je Tone tesno sodeloval celih sedem let, se je poslovil od Toneta. Prav tako tudi g. Pavel Uršič, ki vodi mešani pevski zbor Pr'jatlji v Stuttgartu."

Terezija Povh (rojena Smogavc), roj. 1. 7. 1944, v vasi Božje pri Oplotnici. Umrla 26. 10. 2001 v Stuttgartu. Pokopana v Slovenskih Konjicah.

Š V I C A

Iztekajoče se leto 2001 je bilo zaznamovano predvsem s poslavljanjem. V oktobru smo se po slovenski maši v Winterthuru poslovili od dveh zakonskih parov, ki sta se namenila za vedno vrniti v Slovenijo. To sta: Marija in Tone KAC ter Angelca in Marjan PANCIERA. Marija je v Švici prebila 30 let, Tone pa 27 let, k temu pa je treba prišteti še štiri leta Nemčije. Angelca in Marjan pa tudi vsak po 31 let ... Živeli bodo na Koroškem, prvi na Muti, drugi na Prevaljah, kjer so si postavili lastno streho. Zaželeli smo jim predvsem zdravja in da bi dolgo uživali sadove svojega dela.

V petek, 16. novembra 2001, je v kantonalni bolnišnici v Rorschachu, v kantonu St. Gallen, v krogu svojih najdražjih, žene in obeh sinov, sklenil svoje zemeljsko življenje Herman POVŠE. Rodil se je na Senovem, 15. decembra 1945, v številni rudarski družini. Kot izučeni mesar je 24-letni prišel v Švico 1969. Leta 1990 je odprl zasebno mesnico v Regwilu pri St. Gallenu. Bil je mojster svojega poklica.

Spomladi leta 2000 se je pojavila bolezen, rak na pljučih. Uspešno je preстал operacijo, poln volje do življenja. Vendar se je bolezen razraščala naprej. Oktobra sta z ženo Majdo še poromala v Lurd, s prošnjo v srcu za zdravje. Tam je opravil spoved in prejel zakrament bolniškega maziljenja.

(Winterthur) Ob slovesu zakoncev Marije in Toneta Kaca ter Angelce in Marjana Panciera

Za svoje zadnje domovanje si je izbral očetov rojstni kraj Kal pri Krmelju, na božji njivi ob podružni cerkvi sv. Martina, 505 m visoko, v župniji Šentjanž na Dolenjskem. Rad sem ustregel želji svojcev in opravil pogreb v domovini. Naj spokojno počiva v zemlji slovenski, ki je nikoli ni zatajil in ne pozabil ...

V četrtek, 29. novembra 2001, pa je na dermatološki kliniki univerzitetne bolnišnice v Zürichu preminul Josip Jože KRŠNIK. Pokojni se je rodil v kmečki družini v Dolnji Šebnici pri Krapini na Hrvaškem 1. januarja 1942. leta. V Švici, kjer je preživel 35 let, je spoznal tudi svojo zvesto in predano sopotnico v življenju. Z Angelco sta se srečala na božji poti

v Einsiedelnu. Leta 1970 sta se poročila in v zakonu se jima je rodila hčerka Lidija. Zadnjih trinajst let je opravljal taxi službo v Zürichu.

Novembra 2000 so mu operativno odstranili rakasto tvorbo. Po drugem operativnem posegu si ni več opomogel. Avgusta je še obiskal svoje kraje in ljudi v Sloveniji in na Hrvaškem. Oktobra se je podal še zadnjič čez mejo, kot da bi se poslavljajal ...

Pokojni Jože je bil dobrega srca in ni zatajil svoje blage zagorske duše. Z dušo in telesom je bil Hrvat, obenem pa se je vživel v novi kraj in ljudi, kjer sta si z Angelco postavila svoj lastni dom, v Šmartnem pri Slovenj Gradcu. Bil

je reden obiskovalec nedeljskega bogoslužja. Ponavadi je bil dopoldne pri hrvaški maši, zvečer pa pri slovenski. Trije duhovniki so ga 8. decembra, na Marijin praznik, spremljali na njegovi zadnji poti na pokopališče v Šmartnem pri Slovenj Gradcu. Dragi Jože! Počivaj v Bogu in naj ti Vsemogočni povrne vse, kar si nam dobrega storil!

Že v drugič v pol leta pa je smrt zbrala in združila v žalovanju Faturjeve: najprej junija, ko so v Opatiji k zadnjemu počitku spremljali svojega očeta, in 12. decembra 2001, ko so v Ženevi položili v blagoslovljeno zemljo mamó Ano.

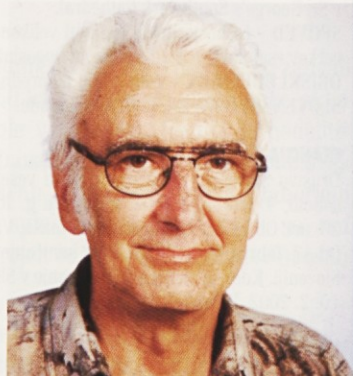
Pokojna mama Ana se je rodila 20. decembra 1921 v Mariboru. Tam

Pokojni Josip Jože Kršnik

Pokojna Ana Fatur

Pokojni Herman Povše

je končala trgovsko akademijo in se poročila. V Mariboru se ji je rodil prvi otrok - Majda. Nakar se je družina preselila v Opatijo. Tam sta na svet privekali dvojčici Eva in Tamara. Po spletu okoliščin sta Eva in Tamara prišli v Ženevo, da bi se naučili francoščine, kasneje v začetku sedemdesetih se jima je pridružila tudi mama. Svoje otroke je naučila maternega jezika, sama pa je obvladala kar sedem jezikov.

In tako je teklo življenje, v dobrem in hudem. In slednjega je bilo ve-

liko. Pokojna mama je znala sprejemati križe življenja in z vdanim prenašanjem trpljenja klicati na svoje najdražje božji blagoslov. Rada se je udeleževala slovenske maše v Ženevi. Čeprav je slutila, da je hudo bolna, ni o tem nikomur govorila. Nikogar ni želela bremeniti s svojo boleznijo. Po dveh tednih bolnišnice je zatisnila svoje trudne oči.

Zaželeli smo ji spokojni počitek in večni mir v Bogu. Domače zemlje, zemlje rodne slovenske sem ji pri-

nesel in jo posul po njenem grobu, da ji bo lažja tuja zemlja... Ob grobu je njen starejši vnuk med drugim povedal: "... Zdad ste tu, da poveste nam in naši mami, ki nas je ravnokar zapustila, da jo imate radi in da imate radi tudi nas, ki smo ostali. V srcu, ki se trga pri dveh smrtih v tako kratkem času, mi primanjkuje besed. Saj smo vsi le prerezali, zaenkrat ušli smrti. Ponovno pa se bomo srečali tam, kjer si že ti, mamica!"

p. Robert

OZVANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

MAŠE IN NAŠA SREČANJA V POSTNEM IN VELIKONOČNEM ČASU

ROTHWELL: sobota, 2. marca, ob 3.00 pop.

KEIGHLEY: nedelja, 3. marca, ob 3.00 pop. - 3. postna nedelja.

ABERDARE: sobota, 9. marca, ob 11.30 dop.

LONDON: nedelja, 10. marca, ob 5.00 pop. - 4. postna nedelja.

DERBY: nedelja, 17. marca, ob 3.00 pop. - tiha nedelja.

CHAPEL END: CVETNA NEDELJA, 24. marca, ob 3.00 pop.

LONDON: VELIKA SOBOTA, 30. marca, ob 3.00 pop.,

blagoslov velikonočnih jedi v kapeli Doma.

BEDFORD: VELIKA SOBOTA, 30. marca ob 7.30 zvc.,

velikonočna vigilija v ukrajinski cerkvi.

ROCHDALE: VELIKA NOČ, nedelja, 31. marca, ob 3.00 pop.,

slovesna maša v kapeli poljskega kluba (Beechwood).

LONDON: nedelja, 14. aprila, ob 5.00 pop. - 3. velikonočna nedelja.

LONDON: nedelja, 12. maja, ob 4.00 pop., mednarodna maša

v St. George's Southwark Cathedral.

SPOVED - če boste hoteli opraviti velikonočno spoved, pridite v

cerkev vsaj pol ure pred začetkom bogoslužja.

OBISKI BOLNIKOV v vseh krajih po predhodnem dogovoru.

SLOVENSKI DAN, žal, tudi letos odpade.

FRANCIJA

Društvo Slovencev v Parizu vabi na veselo pustovanje, ki bo v

soboto, 9. februarja 2002, v dvorani g. Jožefa Flisa. Začetek ob

20. uri. Ob 19. uri nedeljska sveta maša. Vabljeni!

Od 17. februarja do 27. 2. 2002 smučanje s slovensko mladino v

Sloveniji. Kdor se zanima za potovanje v Slovenijo, naj se vpiše do

10. 2. 2002. Vsi mladi ste lepo vabljeni!

NEMČIJA

Svete maše v februarju 2002

STUTTGART, sv. Konrad: 3., 10., 17. februarja ob 16.30. V soboto, 2. februarja, na svečnico, bo sveta maša ob 18. uri v Slovenskem domu.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 3. februarja ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 10. februarja ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 17. februarja ob 8.45.

AALEN, sv. Avguštin: v soboto, 16. februarja ob 17.00.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: v soboto, 23. februarja ob 17.00.

OBERTENFELD, Srce Jezusovo: 24. februarja ob 10.15 skupaj z nemško župnijo.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 24. februarja ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 9. in 23. februarja od 10.00 do 12.00. Böblingen: v nedeljo, 3. februarja po maši.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 2. februarja ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: 9. februarja ob 16.45

Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr. 17 je po predhodnem dogovoru odprta ob četrtkih od 15.00 do 18.00.

GÖPPINGEN: vsako prvo nedeljo v mesecu ob 14.30: 3. februarja ob pol treh!

Konzularni dnevi-Stuttgart: Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Argentina

Slovenski dan je osrednja prireditev argentinskih Slovencev, ki letno zbere največ obiskovalcev. Večerni kulturni program, pod naslovom "Slovenske pokrajine v glasbi in plesu", je bil posvečen folklornim plesom posameznih predelov domovine Slovenije.

Med potekom Slovenskega dne je bila napovedana tudi spletna stran argentinskih Slovencev na internetu. Po daljših pripravah je krovno društvo Zedinjena Slovenija pripravilo to stran, ki naj obiskovalcu nudi vsaj bežen pogled na delovanje slovenskih organizacij v Argentini. K izvedbi strani je gmotno pripomogel tudi Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu. Naslov strani, pa je: www.slo.org.ar, kar si je zelo lahko zapomniti. Vabimo vas, da jo čimprej obiščete.

V decembru so Slovenci v Mendozi obhajali slavje zlate obletnice slovenske šole. Pol stoletja ustanove, ki se je porodila iz idealizma in vseskozi delovala s prostovoljnimi in zastojnim delom, je jubilej zvestobe in ljubezni, jubilej človeške predanosti nečemu višjemu: vrednotam, ki utemeljujejo našo istovetnost, ljubezen do očetnjave, do maternega jezika, do izročil, do vere, ki so jo prejeli od prednikov.

Proslava se je začela z dvigovanjem slovenske in argentinske zastave. Sledilo je odkritje spominske plošče, delo arh. Božidarja Bajuka. Izdelana je iz bron in marmorja in nosi napis: 50 let Slovenske šole sv. Cirila in Metoda. Ploščo sta odkrili voditeljica šole Lenčka Božnar in podpredsednica društva Ani Grintal Hirschegger. Slovenski dušni pastir g. Jože Horn je blagoslovil spominsko ploščo, ki s ploščami 50-letnice Društva in Mladinskih organizacij krasijo vhod našega skupnega Slovenskega doma in dajejo pomen in smisel polstoletnega dela slovenske skupnosti v Mendozi. Ob tej priložnosti so bile blagoslovljene tudi ploščice z imeni šolskih razredov in prostorov, ki nosijo imena slovenskih mož.

V dvorani je nato potekala slovesna zahvalna sv. maša s spominom na vse žive in pokojne Slovence v Mendozi. Med mašo je pel Mendoški pevski zbor. Župnik Horn je poudaril pomen 50-letnice slovenske šole: "Nikdar nismo mislili, da bomo toliko let zunaj Slovenije in da se bomo morali na tako različne načine boriti za naš obstanek. Med mnogimi ostalimi sredstvi je za dosego tega namena, namreč našega obstanka, prav gotovo eden glavnih - naša slovenska šola. In to

na vseh dosegljivih stopnjah. Tako osnovna, po zgledu blaženega škofa Antona Martina Slomška - sobotna šola, kakor tudi srednja šola."

Po maši so si ogledali obnovljene šolske prostore in spominske slike, ki so bile razstavljene pri vходу v dvorano. Odrasli so z veseljem obujali spomine iz prvih šolskih let. Zaključna prireditev za sklep šolskega leta je bila igra, ki so jo pripravili učenci osnovne in srednje šole. V režiji in priredbi Lenčke Božnar so predstavili Kunčičevo Škratec Rogatec. Živahno in ubrano so se razvijali prizori profesorjev in učencev ter navihanega nevidnega škrate. To vlogo je odlično igral Fredi Plath. Po končani predstavi se je voditeljica šole zahvalila vsem, ki so pomagali med šolski letom, posebno učiteljicam in staršem. Nato so učiteljice razdelile otrokom spričevala. Voditeljici šole Lenčki Božnar pa je Mendoški oktet podaril šopek narodnih otroških pesmi.

V slovesnem govoru je voditeljica poudarila: "Z velikim veseljem v srcu praznujemo danes 50-letnico naše šole, ki se je pred davnimi leti, v zelo skromnih razmerah rodila kot počitniška šola. A je iz leta v leto vedno bolj rasla in se širila, da je nastala sobotna šola v podobni obliki, kot jo imamo še sedaj ..." Zahvalila se je "Bogu, da je bilo med nami vedno dovolj požrtvovalnih in idealnih rojakov, ki so bili pripravljene ohraniti visoke cilje in jih posredovati mlajšim". Zaželela je, naj še naprej vsi sodelujejo pri ohranjanju slovenstva v Mendozi; staršem, učiteljem, šolskemu odboru in njihovim predsednikom, slovenskim katehetom in tudi vsem pokojnim ter skritim pomagačem, vsem naj velja iskren Bog plačaj! Končala je s spodbudo: "Zaupajmo v božjo pomoč in zatekajmo se k našim nebeškim zavetnikom, svetima bratoma Cirilu in Metodu in očetu slovenske šole, blaženemu A. M. Slomšku. Naj živi še dolgo časa pod Andi slovenski rod."

Nato se je predsednik društva Jernej Bajda zahvalil vsem, ki so skozi 50 let pripomogli, da so lahko obhajali zlati jubilej šole v Mendozi. Sledila je podelitev priznanj. Skoraj 50 oseb je skozi ves ta čas sodelovalo pri pouku, pripravah prireditev, izletov, taborjenj, režiranju iger in splošni pomoči. Prebrali so tudi čestitke, ki so jih prejeli od slovenskih ustanov in osebnosti.

Ob tem jubileju je v precej obširni obliki izšel Glasnik s prispevki arh. Božidarja Bajuka, prof. Vinka Rodeta, g. Jožeta Horna, prof. Majde Nemanič, gospodične

Lenčke Božnar in gospodične Urške Šmon. Zanimiv je seznam učiteljev, profesorjev, katehetov, odgovornih šolskih odborov in učencev, ki so se vrstili v teh petdesetih letih slovenske šole pod Andi.

Avstrija

Avstrijsko ustavno sodišče je razsodilo, da morajo biti na avstrijskem Koroškem dvojezični napisi postavljeni v tistih krajih, kjer je delež slovenskega prebivalstva 10-odstoten. Doslej je za dvojezične napise veljal 25-odstoten prag. Zakonodajalcu je ustavno sodišče tudi postavilo rok, da mora ustrezno določiti v zakonu o narodnih skupnostih in uredbe popraviti do 31. decembra 2002. Član predsedstva Narodnega sveta koroških Slovencev Karel Hren je odločitev označil kot "velik premik za slovensko narodno skupnost". Znižanje praga za dvojezične napise bo po novem veljalo za kraje in ne več za občine kot doslej.

Koroški deželni glavar Haider se je odzval s sporočilom, da ni pripravljen postavljati dodatnih krajevnih napisov. Po njegovem mnenju je bila namreč odločitev sprejeta preuranjeno, še preden so znani rezultati popisa prebivalstva, ki bodo po Haiderjevem mnenju pokazali, da se je število pripadnikov manjšine "drastično zmanjšalo".

Predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev Bernard Sadovnik je k temu poudaril, da se je manjšina pripravljena pogovarjati o tem, kako bi razsodbo avstrijskega ustavnega sodišča udejanjili, ni pa pripravljena na noben kompromis, saj je razsodba sodišča po njegovem mnenju zelo jasna. Predsednik Zveze slovenskih organizacij Marjan Sturm pa je glede Haiderjeve zahteve po kompromisu menil, da gre za izsiljevanje in ne za kompromis. Na Haiderjevo izjavo za *Kleine Zeitung*, da bo zahteval odstranitev že obstoječih dvojezičnih krajevnih napisov, če bodo rezultati zadnjega popisa prebivalstva pokazali, da se delež slovenske manjšine manjša, pa je Sadovnik dejal, da deželni glavar očitno ne pozna evropske listine o manjšinskih jezikih, ki v 4. členu jasno pravi, da to, kar je bilo uzakonjeno in velja za manjšino, države ne smejo več spreminjati na slabše, kvečjemu na boljše.

Avstrijski kancler Schüssel je poudaril, da je odločitve ustavnega sodišča "treba spoštovati". Obenem je dodal, da bi morali počakati na utemeljitev razsodbe, nato pa naj bi začeli ustrezno popravljati zakon. Kot pod-

laga za to naj bi služila "konferenca konsenza", ki naj bi potekala spomladi prihodnje leto, po znanih rezultatih popisa. Na njej naj bi sodelovali predstavniki političnih strank, dežele Koroške in manjšine. Narodni svet koroških Slovencev je pozdravil stališče avstrijskega kanclerja.

In še politična poslastica k vsemu temu. Direktor Tinjskega doma na Koroškem prelat Jože Kopeinig je v soboto, 15. decembra, od deželnega glavarja Jörga Haiderja prejel nagrado za človeške pravice dežele Koroške. Razlog zanjo je Kopeinigovo pospeševanje mirnega sožitja na Koroškem ter prizadevanje na misijonskem in dobrodelnem področju. Drugo nagrado so dobile gimnazijke Uršulinske gimnazije v Celovcu, ki so izdelale projekt na področju osveščanja mladih glede problematike samomorov.

Združene države

V Clevelandu so Slovenci obhajali 100-letnico cerkve svetega Lovrenca. Slovesno sveto mašo ob desetih so darovali vsi še živeči duhovniki, ki so tu služili kot župniki. Po maši je bil slavnostni banket. Župnija v tem jubilejnem letu pripravlja še druge slovesnosti. Prihodnje leto, ob koncu praznovanj, bo sveto mašo daroval clevelandski škof Anthony Pilla. Župnija svetega Lovrenca je bila ustanovljena 11. decembra leta 1901 kot druga slovenska župnija v Clevelandu, komaj osem let po ustanovitvi prve slovenske župnije svetega Vida. Tretja slovenska župnija je bila ustanovljena leta 1905 in ima za zavetnico Marijo Vnebovzeto. Leta niso bila najbolj naklonjena fari svetega Lovrenca. Slovenci so se bolj ali manj že izselili ali ostareli, tako da se v tej cerkvi običajno ne sliši več slovenska beseda.

V adventu so v cerkvi svetega Vida gostovali člani deškega pevskega zbora države Ohio. Na povabilo cerkvenega pevskega zbora svetega Vida so pripravili prelep božični koncert. Dečki tega zbora so stari od osem do štirinajst let. Peli so zelo ubrano in lepo. Lep je bil pogled na mladino, ki se pogloblja v cerkvene pesmi. Svetoviški župljani so še posebej ponosni, saj sta dva člana njihova župljana. Eden od njih, Richie Celestina, je tudi solist. Po končanem koncertu so se odzvali vabilu cerkvenega zbora na priboljšek v dvorano pod cerkvijo. Postregli so nam z raznovrstnimi dobrotami, ob katerih je stekla živahna debata. Vsi smo bili zadovoljni, pevci z obiskom, mi pa z lepim petjem.

Ivan Malavašič:

POŠTAR VINKO

Praznik je bil, praznik Vnebovzete, petnajsti avgust. Dopust je vzel tisti teden, da sta lahko z Minko izkopala krompir in postorila še to in ono ter se danes zjutraj podala v Jelovje, kjer je bila ob desetih maša in romarski shod. Kljub temu da so mnogi morali na delo, se je zbralo veliko ljudi. Spomnil se je na to, kako je Jerica rada hodila k Mariji Vnebovzeti. Danes je bil tam le s hčerko in molil je za pokojno ženo in zase, da bi se nekoč spet srečala ...

Razveselil se je, ko je po maši pred cerkvijo zagledal tudi svojo sestro in njenega moža.

“Ivanka ima dopust, jaz sem pa že itak upokojen in vsa se odločila, da se zapeljeva v Jelovje. Če hočeta, se lahko z nama peljeta domov.”

Ko sta se vrnila, je Minka pripravila kosilo, njemu se ga prav gotovo ni dalo, saj ga je vročina kar precej utrudila.

Zdaj je sedel v senci pred hišo in premišljeval o svoji prehojeni življenjski poti. Lastovice se bodo že kmalu začele zbirati, da odlete v južne kraje, kjer ne bodo trpele mraza. Toda nobena pot ni brez nevarnosti, nobena brez trpljenja in odrekovanja. Marsikaj bodo morale prestati, predno se bodo spet vrnile, da ljudem naznanijo pomlad.

“Da, pomlad, za kogar bo! Zame jo ne bo nikoli več, odšla je tedaj z Jerico, za vedno odšla. In Bog ve, kako bi že bilo z menoj, če ne bi bilo Minke in sestre Ivanke. V skrbeh sta zame in me vzpodbujata, kadar omahujem in obupujem.”

Spomnil se je, da ga je nekoč nekdo, ko mu je prinesel pošto, vprašal, če se namerava še enkrat ženiti. Ni mu zameril, saj se je zavedal, da ni mislil nič slabega in je vprašal le bolj

zato, da je pač nekaj rekel, kot pa da bi mislil resno. Pa vendar se je zvečer spomnil na tiste besede in sklenil enkrat za vselej, da na Jeričino mesto ne bo nikoli stopila nobena druga; niti v mislih ne, zakaj preveč lep in blag je spomin nanjo; spomin, ki živi v srcu in bo tam za vedno prisoten.

Da, komaj deset let je bilo tedaj Minki, ko je izgubila mamo. Še sliši v mislih njen jok. Sosega Pepca jo je tolažila, ona je vedno znala najti prave besede in jo tudi tiste prve dni toliko zamotiti, da ni venomer mislila le na to, da nima več mame.

Nekaj dni po pogrebu je ostal doma, toda komaj je čakal, da gre spet med ljudi. Kako bi zdržal sam v prazni hiši, kjer ga je vse spominjalo nanjo, ki ne bo nikoli več stopila v te prostore, kjer nikoli več ne bo zaslišal njenega glasu in njene pesmi ... Da, ko je raznašal pošto, je spregovoril s tem in onim in mu je minil dan, toda kar bal se je vrniti domov in dostikrat se je vrnil kasneje, kot pa bi se lahko. Ja, tedaj je že imel moped in dosti hitreje je lahko opravil svoje delo. Zdaj njegove noge niso več tako čvrste kot nekoč in že večkrat je pomislil, kako bi delo zmagoval, če bi še uporabljal kolo. Saj navsezadnje mu je že devetinpetdeset let in počasi bo treba misliti na upokojitev.

Neki dan, ko se je spet vrnil precej pozno, ga je vprašala Minka:

“Ati, kaj me nimaš nič rad, da ne maraš biti z menoj; zakaj si raje nekje med drugimi ljudmi kot pa pri meni? Veš, tudi jaz nisem rada sama in nihče mi ni bližji kakor ti.”

Zamislil se je tedaj, saj se je zbal, da si bo Minka skušala poiskati drugo družbo, če jo bo on zanemarjal. Pomislil je, da je vendarle tudi hčerka nje, ki ji je podaril svojo ljubezen. Od tedaj se je vedno vračal domov, čimprej mu je bilo mogoče. Skušal ji je nekako

Ivanka in Franci Žirovnik pri jaslicah v Berlinu

nadomestiti tudi mamo, čeprav se je zavedal, da tega nikoli ne bo mogel tako, kakor bi to zmogla Jerica.

Iz hiše je prišla Minka in ga zmotila v njegovem pre-mišljevanju. Sedla je poleg njega in rekla:

“Pomila sem in pospravila in rada bi se pogovorila ...”

“Le, zakaj pa ne, saj imava dovolj časa; šele proti večeru, ko se bo shladilo, bova nakrmila živali. Večerje ti pa ni treba pripravljati, saj je bilo kosilo bolj pozno.”

“Ja, saj ... Toda veš, ata, danes bi se rada pogovorila tudi s svojimi prijateljicami, midva se bova lahko zvečer in jutri ...”

“Na vas bi šla rada?” je uganil.

“Zdaj še lahko grem, jeseni bo veliko manj časa, saj veš, da sem že vpisana v ekonomsko šolo v Ljubljani.”

“Ja, to vem ...”

“In jaz vem, da ti to ni najbolj všeč. Bojiš se zame, vem in cenim tvojo skrb, toda lahko si brez skrbi. Spomin na mamo in tvoji dobri nasveti bodo tisti branik, ki me bo varoval pred vsemi skušnjavami in zankami, ki me morda tam čakajo.”

“Saj vem, da imaš dober namen, toda včasih je to še vedno premalo. O, veš, vsak dan sem med ljudmi in marsikaj slišim in zato me skrbi. Ti si dosedaj živela v tej naši lepi dolini in svet ti je v glavnem tuj ali bolje rečeno: neznan.”

“Toda te, ki me čakajo na vasi, so vendar kakor jaz ...”

“Ja, vsaj upam ... Le pojdi, le, če si želiš in te čakajo!”

“Saj bom kmalu nazaj! Ja, ata, opazila sem, da od tedaj, ko sva izgubila mamo, še nisi vzel v roke tistega zvezka. Pa vendar pravijo, da je človeku lažje pri srcu, če nekomu potoži svoje skrbi in težave, četudi le papirju. Le ždiš takole in premišljuješ in prepričana sem, da bi ti tudi mama, če bi mogla, svetovala, da spet kaj napiše.”

“Ne vem če bi še mogel. Veš, za vsaj kolikor toliko dobro pesem mora biti človek razpoložen.”

“Tega pa najbrž ne boš nikoli vedel, če ne boš poskusil. In kadar boš sam, ti potem ne bo dolgčas.”

“Zadnje čase me tudi nihče ne prosi, da bi mu kaj naredil.”

“Seveda te ne, ker že toliko let nisi nikomur nič poslal. Poskusi, ata, mislim, da ti ne bo žal!”

Še ko je že šla po cesti proti Podhrastu, se je nekajkrat ozrla.

Vinko je gledal za njo in čez čas zamrmral:

“Saj navsezadnje pa ima najbrž prav in prav nič me ne stane, če poskusim ...”

Čez čas, ko so se v Podhrastu oglasili zvonovi, saj bo tam v cerkvi sredi vasi popoldanska maša, da bodo tako lahko zadostili svoji dolžnosti tudi tisti, ki so morali dopoldne na delo, je vstal in odšel v hišo.

“Z Minko sva bila že dopoldne pri maši v Jelovju, toda če se bo zgodilo, da bo s svojimi sovrstnicami šla še enkrat, toliko bolje. Saj bi morda šel tudi jaz še enkrat, pa sem precej utrujen od dopoldanske hoje in se bom skušal malo odpočiti.”

Že se je mislil usesti na kavč, ko se je spomnil na pogovor in na Minkine besede. Stopil je k omarici in poiskal stari zvezek.

“Dolgo ga že nisem vzel v roke,” je zamrmral, ko je videl, da je že ves porumenel in zaprašen. “Bom pa spet poskusil – če mi bo uspelo. Toda o čem ... Hja, zapisal bom to kar trenutno čutim v svojem srcu. Vem, da bo to, prebrala tudi Minka, če ji bom le omenil, da sem spet pisal; morda se bo ob tem zamislila ...”

In predno se je Minka vrnila, je že nastala - po dolgem času - nova pesem.

“Si kaj pisal, ata?”

“Ja, poslušal sem tvoj nasvet in prav tebi in tvojim prijateljicam, ki si jih obiskala, sem jo namenil;

Zbor Slomšek iz Eisdena je počastil "barbarčane" s svojo pesmijo.

lahko jo prebereš in tudi prepíšeš in jim jo pokažeš - če želiš, seveda!"

Vzela je zvezek in potihlo čitala:

DEKLETOM

*Naše domove kot rože krasite,
kot sončni žarek je vaš nasmeh
in kot cvetovi deviške pomladi,
toplo, iskreno blesti se v očeh.
Jasno vam čelo je, hoja ponosna,
pridne in delavne vaše roke,
pesem je vaša, kot strun so glasovi,
toplo in zvesto je vaše srce.*

*Oj, ve dekleta, brezskrbna in mlada,
v vaših je žilah kri davnih rodov!
Težka, a lepa naloga vas čaka:
matere boste slovenskih sinov.
Če boste zveste, poštene ostale,
vedno resnico oznanjal vaš glas,
rod bo ponosen na matere svoje -
to bo najlepše plačilo za vas!*

Vinko, 1980.

"Ata, lepo je, lepo ... Uspelo ti je, in to po tako dolgem času."

"Ne vem, če je uspelo tako, kakor sem želel. Ne vem niti, če je res lepo; vem pa, da bo lepo, če se boš in če se boste po teh mislih ravnale. Mnoge se, žal, ne ..."

"Ata, zaupaj mi! Rada bi, da bi se uresničile tvoje želje."

"Saj zato sem jih napisal!"

Od tedaj je kar pogosto sedel za mizo in koval svoje misli in občutke v verze. In včasih, ko se mu je zazdelo, da ne more tako, kakor bi rad, je zašepetal:

"Vem, da so te moje pesmi bolj za pretekli kot pa za sedanji čas; toda pišem tako kakor čutim, ne kakor je morda v modi. Saj navsezadnje drugače niti ne znam! Ja, še ko

sem hodil v šolo, so mi bile najbolj všeč Gregorčičeve pesmi in tako je še danes. In na podoben način skušam pisati, čeprav vem, da njega ne bom nikoli dosegel, kaj šele presegel; sicer pa nisem nikoli niti premišljeval o čem takem. Sem pač le skromen in nešolan poštar in brin ne more nikoli zrasti tako v višavo kakor smreka ali jelka.

Ja, dve leti je od tedaj, ko je po dolgih in žalostnih letih spet napisal pesem, pesem, ki jo je posvetil svoji hčerki in njenim prijateljicam. Zdaj je že leto 1982 - kako čas beži. Par let je hranil, da je lahko dal postaviti lep marmorni spomenik; spomladi so ga postavili Jerici v spomin in nekoč bo na njem tudi njegovo ime ... Ja, jeni, za praznik vseh svetnikov in vernih duš, bo grob lahko tako lepo urejen, kakor ni bil še nikoli in kot Jerica tudi zasluži ...

Včeraj - sobota je bila - mu je sosed Dolinar pripovedoval o svojem bratu, ki ga je usoda zanesla na tuje. Večkrat mu piše in v vsakem pismu lahko zasluti - čeprav brat tega ne napiše - tiho hrepenenje po domači vasi. Nikoli je ne bo pozabil.

"Ti, Vinko, večkrat napišeš kakšno pesem, kaj če bi eno napisal za mojega brata? Poslal bi mu jo, da bi mu pobožala srce, kadar bi bilo otožno"

"Lahko poskusim, toda človek nikoli ne ve, če in kako mu bo uspelo. Ustregel bom tvoji želji, kolikor bo pač v moji moči in potem se boš odločil, ali mu jo boš poslal ali ne."

"Pravijo, da je v vročini težje kaj lepega napisati, ker so misli, kako naj rečem, bolj lene in počasne ...?"

"Kaj vem, kar pride včasih tisti trenutek, ko človek začuti, da lahko nekaj ustvari, drugič, ko bi rad, pa ne more - ne vem, če ima tukaj kaj besede tudi letni čas ali vreme. "

(Freyning-Merlebach) Skupina Vidovo pleše na tradicionalnem prazniku na prvo nedeljo v septembru v Stiringu.

Tudi to popoldne – kakor večino nedeljskih popoldnevo – je bil sam, saj je Minka ponavadi vsako nedeljo, če je bilo le vreme kolikor toliko ugodno, šla za nekaj trenutkov v vas k svojim sovrstnicam in tako je bilo tudi to zadnjo nedeljo v avgustu.

Šel je na tisto vzpetino za hišo in se zazrl v domačo dolino. In tedaj je v svojem srcu začutil tisto čustvo, ki ga lahko zazna le tisti, ki res iskreno ljubi vsak košček svoje domovine. Naenkrat se je zavedal, kako mora občutiti njen dih šele tisti, ki je daleč od nje in mu je srce polno neizpolnjenega hrepenenja in domotožja.”

“Sam sem, Minke še nekaj časa ne bo in mar ni napočil čas, da prenesem, vsaj v skromni obliki, ta čustva na papir? Danes nisem tako utrujen kot ob delavnikih, ko se vrnem z dela in morda se mi posreči ...”

Šel je v hišo, vzel zvezek – novega je že moral kupiti – in napisal:

DOMAČI VASICI

*Tiha, kakor biser skrita,
sredi lepih teh dolin;
vsa v zelenje si ovita,
vzbujáš na mladost spomin.*

*Oj, preljuba vas domača,
vse je tamkaj prelepo;
misel se nazaj mi vrača,
kadar v srcu je težko.*

*Ko že davno, v časih težkih,
sem odšel za delom v svet;
zabil nikdar nisem nate,
domovine skriti cvet.*

Vas domača, srečna bodi,

(Chilleurs aux Bois) Pri obhajilu

(Milano) Mi se imamo radi.

*naj se ogne te gorje!
Sin tvoj, ki po tujem blodi,
vedno srčno ljubi te!*

Še parkrat jo je prebral, potem pa zaprl zvezek in odšel na klopco pred hišo, da počaka na Minko in obenem premisli to in ono ...

“Ja, šestnajst let je že dopolnila pozimi in že drugi razred ekonomske šole je uspešno dokončala. Res, ne more se pritoževati zaradi nje. Saj se je bal, da bo mestno vzdušje vplivalo na njen značaj, toda vsaj zdaj, hvala Bogu, se to ni zgodilo! Še vedno gresta vsako nedeljo skupaj k maši in morda se bo celo pridružila pevskeemu zboru. Ja, tedaj ko je umrla Jerica, nekaj časa ni sodeloval pri petju; zdelo se mu je, kakor da brez Jerice niti ne bi mogel ... Pa sta ga župnik in organist pregovorila.

In tedaj ga je neprijetno zbudla tista misel, ki ga zadnje čase vse večkrat obide. Namreč, da bo treba misliti na upokojitev. Saj, če bi bila tukaj še Jerica, veselil bi se tega; veliko časa bi imela za svoje pogovore, za delo in najbrž bi že imela ovce in še marsikaj, tako pa ... Kar stresel se je ob misli, da bi bil takorekoč po cele dneve sam in bi le čakal na Minko, da se vrne sredi popoldneva. Saj zdaj prideta največkrat skoraj ob istem času domov in tako niti ni osamljen. Zdaj pa so bile počitnice in vedno ga je kosilo že čakalo. Naslednji mesec bo spet šola in vsak dan ko se bo vrnila, se bo morala učiti, delati naloge ... Toda vsaj tukaj bo! Bog ve, kako bo pa potem, ko bo končala šolo in se zaposlila. Bo še ostala doma?

Se nadaljuje

Lučka na romanju

V februarju goduje lurška Mati Božja. Lučka je s starši obiskala kraj, kjer se je leta 1858 mali Bernardki prikazala devica Marija.

Razmisli tudi ti.

Premeči črke in poišči besede, povezane s to veliko romarsko potjo. Zapiši jih na črte v desnem stolpcu.

TIMA ŽJABO

DLUR

NARBERDKA

TEVLIMO

- Ali radi plešete?
- Pa še kako!
- Zakaj se potem ne naučite?

Kje si bila?

- V kozmetičnem salonu, da me polepšajo.
- Pa je bil zaprt?

- Draga ženka, odslej ne bova imela več problemov zaradi odplačevanja dolgov. Pravkar sva dobila sporočilo, da je to zadnji opomin.

- Zelo sem v skrbeh za svojega moža. Vedno bolj se pogreza vase.
- Brez skrbi! Kolikor ga jaz poznam, se ne bo utopil.

- Petrček je dobil že petega bratca.
- Kaj praviš na to? Ga vpraša očka.
- Ali smo končno že vsi?

- Sinoči sem trdo prišla svojega moža. Hotela sem zvedeti, kje prebije vse večere.

- In kaj si potem dosegla?
- Počitnice na morju!

- Zakaj ne ješ?
- Pazim na svoj plašč.
- Zakaj pa?
- Ker so tvojega malo prej ukradli.

Rešitev križanke NL 01/2002

1	S	I	R	✂	3	V	O	J	S	6	K	7	A
	R	✂	8	O	V	I	R	A	✂	10	R	N	
11	E	S	K	I	M	✂	13	K	V	I	T		
15	Č	L	A	N	E	K	✂	I	✂	E			
17	N	O	V	O	✂	18	L	E	T	O	✂		
21	O	V	✂	22	G	L	O	R	I	J	A	24	
	✂	25	E	V	R	O	P	A	✂	27	N	N	
28	U	N	R	A	✂	Č	✂	29	P	I	K		
	✂	30	K	A	D	M	I	J	✂	33	C	A	
34	M	A	T	✂	35	O	Č	A	L	A	✂		

- Človek nesrečni, ali niste nič pomislili na svojo ubogo ženo, ko ste kradli?
- Seveda sem, ves čas sem mislil nanjo, a ni bilo nič primernega zanjo.

- Gostje so ostali zelo dolgo na obisku. Ko so odhajali, je nekdo pripomnil:
- Upam, da se nismo predolgo zadržali?
- Nikakor ne. Ob tem času tako in tako vstajamo.

- Poslušaj, tvoj pes je nevaren!
- Nič se ne boj. Takoj ko ugrizne, se umakne.

- Rad bi kupil alarmni zvonec proti vlomilcem.
- Če se prav spominjam, sem vam že včeraj enega prodal.
- Da, pa so mi ga sinoči ukradli.

- Janez, koliko je ura?
- Deset in dve.
- Kaj pa kompliciraš? Lahko bi mi takoj rekel, da je dvanajst!

- Ti, ali misliš, da imajo Grki res grške nosove?
- Seveda. Menda jih ne uvažajo iz tujine!

- Moj mož si prinese delo še domov, samo da več zasluži.
- Moj pa ne more: vozi vlak.

- Jože, kaj je potrebno, da postanem dober lovec?
- Dobre oči, mirne roke in močan glas moraš imeti.
- Zakaj pa glas?
- Da te slišijo, kadar z drevesa kličeš na pomoč.

- Dekle in fant, ki se poznata, se z avtobusom že peljeta dalj časa skupaj, ne da bi spregovorila eno samo besedico. Ko dekle izstopi, pravi:
- Hvala za prijeten pogovor!
- Torej si brala moje misli? zasije fantu obraz.

- Sonja je že četrta, ki je odklonila mojo ženitno ponudbo. Ali ni to žalostno?
- Niti najmanj. Ampak v bodoče bodi previden, ker vedno ne boš imel take sreče!

- Jože, bodi tako dober in vozi ti. Ne vidim več ceste.
- Brez skrbi, jaz vidim dve.

201A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

201B2 Prodamo hišo v Rušah, v bližini Maribora: 6 sob, 2 kuhinji, 2 kopalnici, telefon, kabelska TV, garaža, klet in centralna kurjava. Majhen gozd in zemljišče skupaj merita 3000 m². Cena: 150.000 DEM. Telefon v Nemčiji: 06131/614784.

201D1 V Slovenski Bistrici na lepi legi, Titova 24, prodamo na parceli 1700 m² hišo z 280 m². Informacije po tel. v Sloveniji 01/257-27-88.

201F1 Prodám enosobno komfortno stanovanje, 45 m², v središču Ljubljane, vgrajena kuhinja, loggia (zaprt balkon), petdelna vgrajena omara v predsobi. Vselitev od 1. 2. 2002 naprej, cena po dogovoru, zelo dobra infrastruktura. Informacije v Münchnu: 089-1875 23.

201G2 V središču Frama pri Mariboru prodám hišo z gostinskim lokalom in na isti parceli hišo s šestimi sobami za

prenočišča. Informacije v Sloveniji na telefonski številki: 06/601-07-51.

201H1 Prodám dvostanovanjsko hišo v Mošakajncih 80 pri Ptuj: lepa lokacija; dve garaži; poleg hiše stoji delavnica; blizu železniške postaje. Cena po dogovoru. Ogléd hiše je možen od maja do septembra 2002. Tel. v Nemčiji: 0911-602823, 0911-609108.

202A1 V okolici Ljubljane (blizu Grosuplja) oddám sobo in garažo ter ponujamo za določen ali nedoločen čas vso oskrbo enemu ali dvema urejenima nekadilcema, starima okoli 70 let. Kličite na tel. v Sloveniji 01/787-14-70.

201H1 V centru Ljubljane prodám trosobno mansardno stanovanje 90 m², plin, CK. Informacije na tel. v Sloveniji 041/386 978.

202D3 Na lepem delu Dolenjske prodám dvonadstropno hišo z gostinskim lokalom in delavnico. Možnost oddajanja sob in frizerskega lokala. Cena po dogovoru. Tel. v Sloveniji 07-3091-194

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:

<http://www.skmb Berlin.de>

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skg ffm/>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, [Stanislav Cikanek](mailto:Stanislav.Cikanek@email.msn.com), London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, [Alojzij Rajk](mailto:Alojz.Rajk@skynet.be), Eisdén
arajk@skynet.be

FRANCIJA, [David Taljat](mailto:David.Taljat@aol.com), Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, [Idzor Pečovnik](mailto:Idzor.Pečovnik@skmberlin.de), Berlin
dori@skmberlin.de

[Alojzij Zplotnik](mailto:Alojz.Pzplotnik@t-online.de), Essen
azaplotnik@t-online.de

[Stanislav Čeplak](mailto:Stanislav.Ceplak@t-online.de), Oberhausen
sceplak@t-online.de

[Martin Mlakar](mailto:Martin.Mlakar@t-online.de), Koeln
skm.koeln@t-online.de

[Martin Retelj](mailto:Martin.Retelj@t-online.de), Frankfurt
skg ffm@t-online.de

[Janez Modic](mailto:Janez.Modic@t-online.de), Mannheim
skm.ma@t-online.de

[Stanislav Gajšek](mailto:Stanislav.Gajsek@t-online.de), Ingolstadt
skm.in@t-online.de

[Zvone Štrubelj](mailto:Zvone.Strubelj@t-online.de), Stuttgart
skm.st@t-online.de

[Marko Dvořák](mailto:Marko.Dvorak@t-online.de), Ulm
marko.dvorak@t-online.de

[Janez Pucelj](mailto:Janez.Pucelj@t-online.de), München, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, [Zvone Podvinski](mailto:Zvone.Podvinski@t-online.de), Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI
janez.pucelj@t-online.de

ljubobek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

NAŠA LUČ

Glasiló Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubobek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urađa za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Tolarski žiro račun:** 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun:** Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

dr. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Willacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN,
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

142, avenue de la Californie
06200 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. (*33) 4 93 97 84 38

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Isidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 71 - 34 77 635

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Oskrbovano iz Münchna

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008